

**1966 —
AN DECISIV
PENTRU**

**TALENTATUL BOXER
DINAMOVIST**

**VASILE
ANTONIU**

**CAMPION NAȚIONAL
LA CATEGORIA SEMIȚOARĂ**

*(Cf. pag. 7 INSEMNAȚII
DUPĂ FINALA CAMPIONATULUI
DE BOX PE ECHEPE)*

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deve

FOTBAL APOLZAN despre STEAUA

Actualitatea internațională

HANDBAL *Invingătorii lui Ivănescu și Moser*

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 1 (168) IANUARIE 1966 — Anul XIX

Foto cronica

SEZONUL HOCHEIȘTILOR

Sezonul de hochei este în toi. Patinoarul «23 August» a găzduit în ultima lună a anului trecut multe partide internaționale. Iată alăturat o imagine de la întâlnirea reprezentativei noastre de tineret cu cea a Ungariei, terminată cu un rezultat de egalitate: 3—3. Apărarea maghiară caută să pună capăt atacului inițiat de jucătorul nostru, Dan Mihăilescu (în stînga fotografiei)

FĂRĂ COMENTARII...

Despre hocheiul pe gheață nu se poate spune că este unul dintre sporturile... blînde. Însă așa cum au înțeles să-și dispute înțietatea jucătorii echipelor profesionale New York Rangers și Montreal Canadians, nu credem că mai poate fi vorba de sport. Fotografia alăturată nu mai are nevoie, credem, de comentarii...

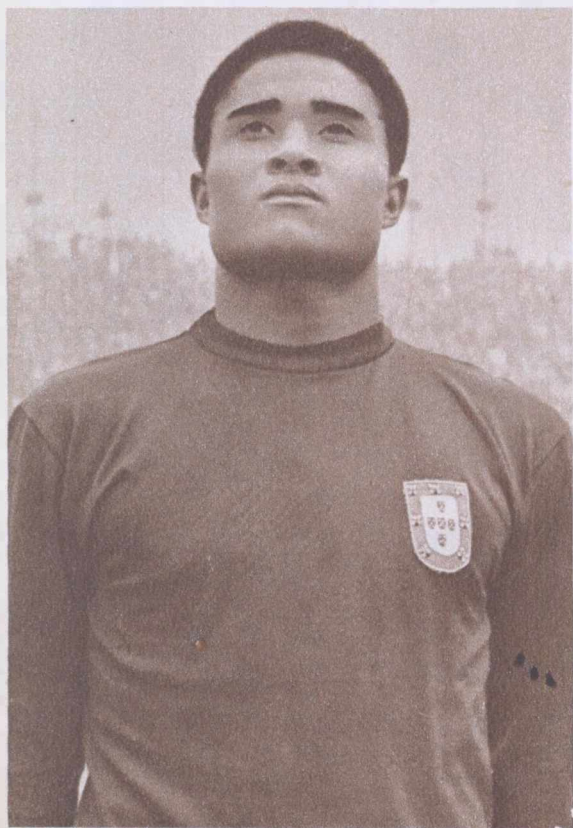
STEAUA—RAPID 79-72

Turneul interbucureștean din cadrul turului campionatului republican de baschet a prilejuit dispute dîrpe pe parchetul sălii Floreasca.

Fotografia noastră vă redă un aspect din partida Steaua — Rapid. Deși la pauză au fost conduși cu două puncte (33—35), bas-

chetbaștii militari au reușit în a doua parte a meciului să remonteze și să cîștige cu 79—72.

În imagine, un atac al Rapidului. Cristian Popescu (nr. 12) caută să pătrundă spre coș dar va întâmpina opoziția lui Alin Savu (nr. 7).

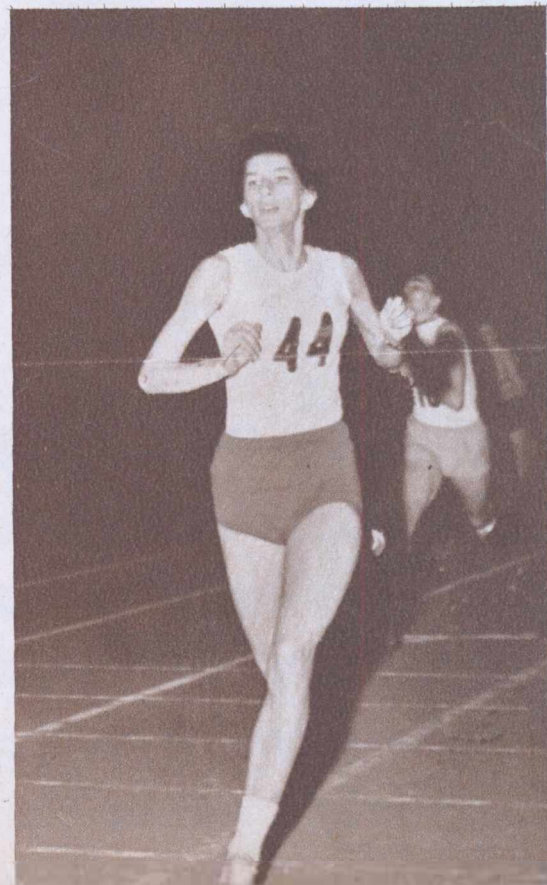
FOTBALISTUL Nr. 1

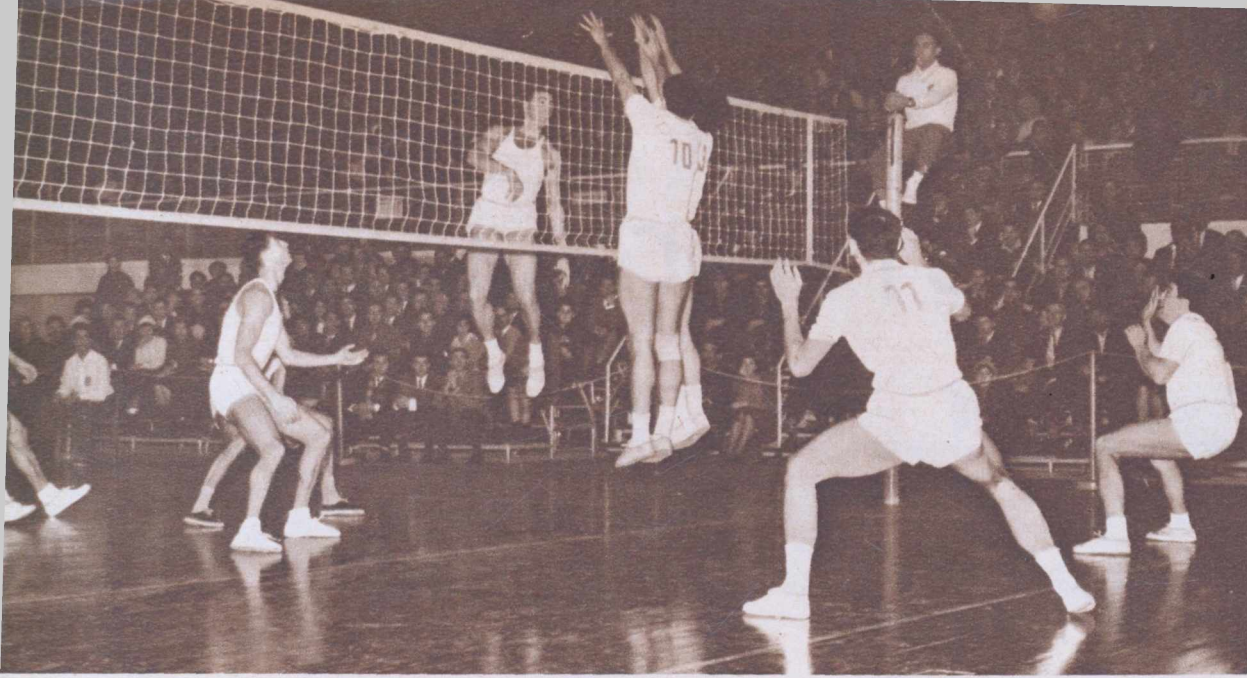
Ca în fiecare sfîrșit de an, revista franceză «FRANCE FOOTBALL» a întocmit — pe baza unui referendum la care au participat ziaristi din 21 de țări — un clasament al celor mai buni fotbaliști europeni ai anului 1965. În fruntea tuturor s-a clasat Eusebio — «Perla din Mozambic», cum i se mai spune. Înaintașul portughez, care a fost admirat și la București, a întrunit 67 de puncte. El a fost urmat în acest clasament de Fachetti (Inter Milano) cu 59 de puncte și Suarez (Inter Milano) cu 45 de puncte etc.

Eusebio îi urmează în acest interesant clasament pe nu mai puțin celebrii Stanley Matthews (1956), Alfredo Di Ștefano (1957 și 1959), Raymond Kopa (1958), Luisito Suarez (1960), Omar Sivori (1961), Joseph Masopoust (1962), Lev Iașin (1963) și Denis Law (1964).

1965 — UN AN BUN

Atleta poloneză Irina Kirszenstein, medaliată cu argint la J.O. de la Tokio, a fost desemnată prin ancheta Agenției TASS drept cea mai bună sportivă din lume, în anul 1965. Iată-le pe celelalte 5, clasate în urma Irinei: 2. Irina Press (URSS), 3. Tamara Press (URSS), 4. Vera Ceaslavska (Cehoslovacia), 5. Margaret Smith (Australia), 6. Eva Klobukowska (Polonia)

RAPIDIȘTII CAMPIONI DE TOAMNĂ

Sala Floresca, duminică 26 decembrie 1965. Reuniune voleibolistică de gală, prilejuită de încheierea turului în campionatul național masculin la seria I a categoriei A. În meci-vedetă — derbiul Rapid—Dinamo, decisiv pentru primele trei locuri ale clasamentului. În genere, joc de bună calitate și câștig de cauză — din nou, dar mai greu decât oricând — de partea rapidiștilor: 3—1, însă: 15—9, 10—15, 15—13, 15—13. O imagine de la această partidă vă oferă fotoreporterul nostru ȘT. CIOTLOȘ: apărarea dinamovistă (Cozonici, urmărit de Smerecinschi) preia mingea pornită din atacul finalizat de Nicolau și... cumișită de blocajul Corbeanu + Ganciu. La dublaj în terenul campionilor: Plocon și Grigorovici.

JUCĂTORUL...

...din fotografia de mai jos nu este altul decât campionul olimpic de la Tokio, Robert Hayes (S.U.A.), care a alergat finala la suta de metri în 10 sec.

După victoria olimpică, «săgeata neagră» a trecut la profesionalism și în prezent joacă Foot-ball la o echipă «Cow Boys» din Dallas.

MÎNDRIA CLUBULUI

La sfârșitul anului 1965, clubul Dinamo București și-a desemnat și premiat cei mai buni sportivi. Iată-i în fotografia de sus pe câțiva dintre ei. De la stînga la dreapta sus: Ioan Moser (handbal), Zoltan Vamoș (atletism), Aurel Vernescu (canotaj). Jos: Vasile Antoniu (box), Vasile Pinciu (călărie), Ion Cernea (lupte) și Ion Pircălab (fotbal). Sincere felicitări și din partea revistei «SPORT».

ÎN INIMA JAPONIEI

Tokio. O seară de decembrie. Peste 15 000 de iubitori de box din capitala Japoniei au luat loc în tribunele sălii Budokan pentru a urmări lupta pentru titlul mondial la «cocoș», dintre deținătorul centurii, Harada, și șalangerul său, englezul Alan Rudkin. «Mașina de pumni japoneză» — cum este poreclit Harada — a funcționat și de data aceasta fără greș, așa că la capătul celor 15 reprize, spectatorii își ovaționau compatriotul, pe care-l vedem în fotografie ridicînd brațul în semn de victorie.

SPORT ȘI MUZICĂ

În Franța singurul dintre sportivi de renume care avea să se dedice muzicii ușoare a fost fotbalistul Just Fontaine, component, de nenumărate ori, al reprezentativei «Cocoșului Galic». Febra cîntatului a cuprins însă, în Europa, o sumedenie de sportivi de renume. În R.F. Germană, mai ales, mulți sportivi cu «nume» pot fi auziți, pe discuri, cîntînd diferite melodii «en vogue». Unii preferă chiar să și joace în diverse reviste, să... întărească programele cabaretelor vest-germane de muzic-hall. Printre cei mai cunoscuți cităm pe atleții Martin Lauer și Carl Kauffman și pe patinatorii Marika Kilius—Hans Baumler și Manfred Schneldorfer. Toți cinci cîntă și dansează într-o revistă de mare spectacol pe gheață.

Și alți sportivi au fost tentați să îmbrățișeze muzica și dansul. Astfel, doi renumiți boxeri, Bubi Scholtz și Peter Mueller, cîntă și dansează într-un muzic-hall.

Și dacă Jazy, Kiki Caron, Kopa și alți sportivi — conchide revista franceză «Miroir Sprint» — se vor decide să facă la fel ca și colegii lor germani, atunci acest lucru trebuie să dea tuturor de gîndit. Iată în fotografia alăturată pe frumoasa și seducătoarea sportivă Marika Kilius alături de Hans Baumler într-un sugestiv tablou dintr-o recentă revistă pe gheață.

ÎN HANDBALUL MASCULIN

Noua generație

Tribunele sălii Floreasca sînt goale, în ciuda faptului că pe parchetul dintre cele două porți echipa de handbal a României, campioană mondială, face totul pentru a-și întrece partenera de joc. Trage Moser, trage Ivănescu, trag toți «tunarii» de la Dortmund și Praga, dar echipa cealaltă rezistă. Ba mai mult, contraatacă periculos...

Fără îndoială, cititorii pot fi nedumeriți. Ce formație ar putea rezista campionilor mondiali, și mai ales în sala Floreasca? Să vi-o prezentăm. ESTE ECHIPA NOASTRĂ DE TINERET, despre care se vorbește tot mai mult în ultima vreme, atît în țară cît și peste hotare. Rîndurile de mai sus nu sînt decît un fragment de reportaj de la unul din antrenamentele primei noastre reprezentative în compania echipei de tineret, care sînt adevărate finale de mari competiții. Schimbul de mline — azi încă în formare — se arată demn de înaintași.

Ca ori ce formație de valoare, echipa de tineret își are și ea o... istorie a ei. Noi i-am acordat mai multă atenție după ce a obținut cîteva victorii de prestigiu și, mai ales, după cîștigarea ediției de anul trecut a «Cupei orașului București», cînd a învins reprezentativa noastră A și echipele Iugoslaviei și Ungariei. Dar primele ei... isprăvi au început încă prin 1957.

Nucleul actualei noastre formații de tineret l-a alcătuit echipa de juniori a României, din care făceau parte în 1957, printre alții, Coman, Iacob, Mircea Costache II, Bogolea și Oțelea, astăzi maeștri emeriti sau maeștri ai sportului.

Primele jocuri internaționale, în Polonia, în compania juniorilor țării gazde, au însemnat și primele victorii. Anul următor juniorii polonezi au venit la București pentru a-și lua revanșa. N-au reușit...

Cu timpul, echipei noastre de tineret i s-a dat posibilitatea să se întâlnească cu formații din ce în ce mai puternice. Astfel, în 1959, sub denumirea de București-tineret, ea a participat la prima ediție a Cupei orașului București, alături de puternicele formații ale orașelor Praga, Copenhaga și București. Tineretul nu a obținut atunci nici o victorie, dar toți au reținut performanța lui Mircea Costache II, care a înscris 8 goluri în poarta renumitului Vycha, portarul «naționalei» cehoslovace. «Cupa orașului București» rămîne principala competiție în care este veri-

ficată, de la an la an, creșterea forței echipei noastre de tineret, care, în 1964, își înscrie în palmares o frumoasă victorie (16—15) în fața Cehoslovaciei. Tot în 1964, la Budapesta, «tineretul» cîștigă Cupa Dunării (victorii asupra Cehoslovaciei, Ungariei și Iugoslaviei).

1965 poate fi socotit însă anul consacării acestei echipe. Începînd din luna ianuarie a anului trecut, cînd, în turneul de Anul nou, de la Berlin, s-au clasat înaintea formațiilor orașelor Berlin, Leipzig, Copenhaga, Belgrad și Viena, continuînd apoi cu victoria în turneul de la Rostock și cîștigarea «Cupei orașului București» și încheind, în fine, cu strălucitul turneu din R.F. Germană, unde din 14 partide sustinute au cîștigat 12, handbaliștii din reprezentativa noastră de tineret și-au format o frumoasă carte de vizită.

Să facem acum cunoștință cu fiecare în parte, așa cum ni s-au prezentat ei și cum i-a caracterizat profesorul EUGEN TROFIN, antrenorul echipei de tineret. CORNEL PENU (Știința Galați), portar, 19 ani, a început să joace handbal la Ș.S.E. din Buzău. Primul antrenor: Constantin Căpățîna. Are calități fizice excelente, învață cu ușurință elementele de tehnică și tactică.

ALEXANDRU DINCĂ (Steaua), portar, 19 ani. Debut: 1959, la Știința București. Primul antrenor: Elena Pădureanu. Este un jucător curajos, cu o tehnică în formare. Nu are experiența jocurilor mari.

DAN ROȘESCU (Steaua) inter dreapta, 21 de ani. Debut: 1960 la Ș.S.E. nr. 2 București. Primul antrenor: Eugen Trofin. Este un jucător subtil, cu multe fineți tehnice.

OLIMPIU SAVU (Știința București), 21 de ani. Debut: 1959 la Școala medie din Agnita. Primul antrenor: Kurt Wagner. Este un jucător cu o viteză bună, fiind foarte eficient în aruncările la poartă.

GHEORGHE GORAN (Știința București) centru coordonator 21 de ani. Debut: la Ș.S.E. nr. 1 București. Primul antrenor: Iozefina Ștefănescu. Este un jucător tehnic, bun apărător, excelentă intuiție a jocului de ansamblu.

MIHAI MARINESCU (Știința București) pivot, 21 de ani. Debut: Ș.S.E. nr. 1 București. Primul antrenor: Iozefina Ștefănescu. Jucător foarte ambițios, bun

1 - O formație de tineret cu mari posibilități de afirmare. De la stînga la dreapta, sus: Cezar Nica, Gheorghe Goran, Eugen Trofin — antrenor, Dan Roșescu, Ghiță Licu, Gheorghe Gruia. Jos: Ion Paraschiv, Alexandru Dincă, Olimpiu Savu și Mihai Marinescu.

2 - Maestrul emerit al sportului Cornel Oțelea (stînga), împreună cu Mihai Marinescu și...

3 - Maestrul emerit al sportului Olimpiu Nodca (dreapta), în compania lui Gheorghe Goran, discută probleme de tehnică a jocului de handbal. Tinerii întreabă, maeștrii emeriți răspund.

4 - Care dintre cei doi trăgători este Moser? Nici unul! Și echipa de tineret are... zburătorii ei: în stînga Nica, în dreapta Gruia.

5 - Plonjon de veritabil pivot: execută Mihai Marinescu.

Foto: Paul ROMOȘAN

în apărare și hotărît la contraatac.

ION PARASCHIV (Știința București) extrem dreapta, 23 de ani. Debut: C.S.Ș. București. Primul antrenor: Eugen Trofin. Jucător eficient în aruncările de pe extremă, viteză bună de alergare, decis în atac.

GHIȚĂ LICU (Dinamo), inter stînga, 20 de ani. Debut: Tînrul Dinamovist. Primul antrenor: Ilie Alexandru. Jucător cu o mare vitalitate, șut foarte puternic, bun realizator.

CEZAR NICA (Dinamo), inter stînga, 24 de ani. Debut: Chimia Făgăraș. Primul antrenor: Dumitru Lupescu. Jucător cu o foarte bună detentă, aruncă bine din săritură, progresează rapid.

GHEORGHE GRUIA (Steaua) inter dreapta, 25 de ani. Debut: Steaua. Primul antrenor: Ioan Kunst-Ghermănescu. Are o mare forță de șut și o detentă bună. A jucat de mai multe ori în prima echipă.

TITUS MOLDOVAN (Dinamo Bacău) extrem dreapta, 20 de ani. Debut: Ș.S.E. nr. 2, București. Primul antrenor: Eugen Trofin. Jucător îndemnat, rapid în acțiuni trage prin surprindere la poartă.

CRISTIAN GATU (Știința București), extrem stînga, 20 de ani. Debut: Ș.S.E. nr. 2, București. Primul antrenor: Atanase Secui. Bun conducător de joc, inteligent și subtil în acțiuni, ambițios. Poate fi folosit pe mai multe posturi.

FRANCISC COSMA (Știința Petroșani) pivot, 20 de ani. Debut: Ș.S.E. Petroșani. Primul antrenor: Mihai Pîtea. Jucător curajos, eficient la semicerc, contraatacă cu ușurință.

ROLAND GUNEȘ (Știința Timișoara) inter stînga, 22 de ani. Debut: Școala medie din Sighișoara. Primul antrenor: Hans Zulner. Jucător înalt, masiv, cu forță mare de șut. Este încă lent și nedecis.

După această prezentare succintă, iată și obiectivele principale pentru care se pregătesc handbaliștii din lotul de tineret: 1 Pregătire pentru Campionatele Mondiale (neoficiale) de tineret, care vor avea loc în 1967, în Olanda; 2 Pregătire pentru J.O. din 1972; 3 Obiectiv permanent: promovarea în echipa mare.

Cine va merge la Grenoble?

2 Timp de aproape 48 de ore a nins continuu. Gh. Roșculeț, antrenorul lotului republican pentru probele alpine, părea satisfăcut. L-am întâlnit sus, în Postăvarul, pe pârția de slalom de pe Kanșer. Urmărea pregătirea băieților, iar băieții, ascultători, nu-i ieșeau din cuvânt.

Am așteptat să se termine programul de antrenament, după care...

— În sfârșit, aveți și zăpadă...

— Pentru decor, da. Pentru treabă serioasă, încă nu. La slalom parcă ar mai merge. Traseul ni-l alegem singuri. Este scurt și căutăm să fie și bun. La coborîre, însă, nu avem încotro. Pe parcurs, stîncile își mai arată colții, iar băieții, dintr-un exces de zel, nu prea le bagă în seamă. Cad, își strică schiurile...

— După cite ne-am dat seama, față de anul trecut lotul de alpine este complet schimbat.

— În afară de Tăbăraș și Gohn, toți sînt «boboci. La condiții noi, oameni noi, de perspectivă...

— Boboci, dar talentați. I-am văzut pe pârție...

— De talente niciodată n-am dus lipsă. Aș putea să vă enumăr cel puțin o duzină de schiori care, în anii junioratului, au scos rezultate remarcabile. Pe parcurs, însă, ne-au decepționat.

— Și ce vă face să aveți mai multă încredere în cei de acum?

— Încrederea o am în condițiile noi, care-i favorizează pe toți acești tineri. Incomparabil mai bune decît ale predecesorilor lor. Mă refer la mijloacele mecanice de locomoție. La acest schi-lift de pe Kanșer, la telefericul de la Predeal, la cele două schi-lifturi de la Virful cu Dor și la alte multe amenajări care n-au existat pînă acum. Gîndiți-vă, dacă în trecut nu prea îndepărtat, la un antrenament de slalom, pe un parcurs de 30 de porți se puteau efectua maximum 10—12 coborîri, o dată cu noile condiții, pe același parcurs, se pot efectua 30—35 de coborîri. În plus, efortul sportivilor aflați în pregătire este de asemenea mai mic,

iar zilele de pauză, pentru recuperare, aproape se exclud. Ce reprezintă toate acestea? Mai mulți kilometri în picioare, pe schiuri; un plus de pregătire; nivelarea condițiilor de lucru cu ale schiorilor aparținînd unor țări care se mîndresc cu o frumoasă tradiție în această disciplină.

— Cine face parte din lot?

— Doi dintre reprezentanții lui i-am citat, și-i cunoașteți. Sînt «bătrîni» de la care ceilalți selecționați au numai de învățat. Lor li s-au alăturat Marin Focșăneanu, vicecampionul de la combinata alpină, un tînar de 21 de ani, Benjamin Haidu, care la cei 20 de ani ai săi prezintă o excelență coordonare a mișcărilor. Îi urmează Dorin Munteanu, un schior de 19 ani, deosebit de perseverent, apoi Virgil Brenci, 18 ani, cu o mare viteză de reacție și de execuție, Valeriu Alexandrescu, 18 ani, un îndrăgostit al schiului și dornic de afirmare, iar ultimii doi, marile noastre speranțe: Gheorghe Vulpe și Dan Cristea, ambii de cîte 16 ani, combativi și cu o tehnică a schiului surprinzătoare pentru vîrsta lor. Aceasta ne-a și determinat să le rezervăm cîte un loc în lot.

— Obiectivul principal?

— Jocurile Olimpice de la Grenoble, din 1968. Pînă atunci însă avem serios de muncit. Între 28 și 30 ianuarie ne așteaptă primul concurs de verificare: «Criteriul juniorilor» din R.D. Germană, după care competițiile internaționale de «rodaj» se vor ține lant. În februarie lotul se va deplasa în Iugoslavia și din nou în R.D. Germană. Apoi în Italia, la Universiadă. Între 11—13 martie avem campionatele internaționale ale țării și tot în luna martie, alte două competiții internaționale, în Italia și Bulgaria. Deocamdată, ca să vă dați seama ce reprezintă noii selecționați, urmăriți-i la antrenament...

Ne-am făcut timp și am dat curs invitației și, trebuie să vă mărturisim, optimismul antrenorului Gh. Roșculeț ne-a cuprins și pe noi...

SORIN GHEAȚĂ

1 «Bătrîni» și «boboci» lotului republican pentru alpine surprinși cu cîteva secunde înaintea începerii antrenamentului. În stînga: Kurt Gohn și Cornel Tăbăraș. În fața lor, de la stînga la dreapta: Valeriu Alexandrescu, Dorin Munteanu, Virgil Brenci, Gheorghe Vulpe, Dan Cristea și Marin Focșăneanu.

2 Gh. Vulpe, pe pârție, în plină cursă.

3 Obstacolele pot fi depășite și prin săritură, așa cum procedează în ilustrația noastră Valeriu Alexandrescu.

BOX PLEDOARIE PENTRU CREȘTEREA VALORII CAMPIONATULUI

Campionatul republican de box pe echipe angrenează la fiecare ediție multe formații. Faptul ar fi îmbucurător dacă echipele înscrise ar fi cît de cît valoroase, dacă ar avea cît de cît șanse la primele locuri. Dar, campionatul nici nu începe și cele două finaliste se și cunosc. Sînt echipele STEAUA și DINAMO, care au loturi complete, cu boxeri atît de valorosi încît nu pot fi învinse de nici o altă echipă din țară.

În această situație, campionatul se împarte, de la bun început, în două. De o parte Dinamo și Steaua, care se pregătesc îndeosebi pentru tradiționala lor dispută finală, iar de cealaltă parte restul echipelor care, de fapt, nu fac altceva decît să îndeplinească formalitatea participării. În această a doua grupă a campionatului (formată neoficial, prin forța împrejurărilor) echipele vin la întreceri slab pregătite, cu formații adesea improvizate și de foarte multe ori incomplete, cu boxeri urcați în ring numai pentru obținerea punctului acordat celor ce se prezintă etc.

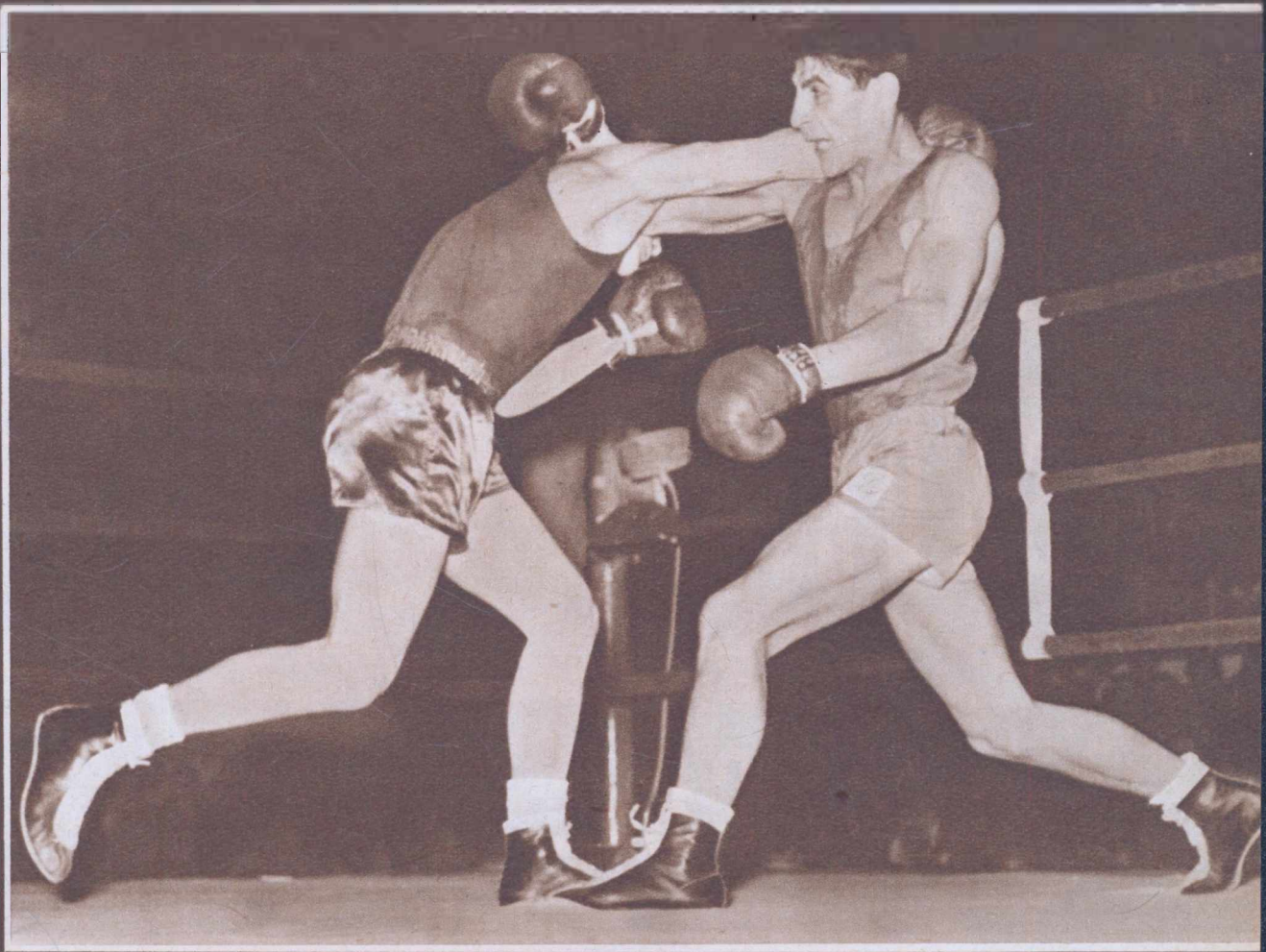
Dacă acesta este aspectul general al campionatului republican de box pe echipe, se naște, pe bună dreptate, întrebarea: **ESTE UTILĂ ACEASTĂ COMPETITIE?**

Vom încerca să răspundem. În forma actuală, după părerea noastră, nu! Recunoaștem că boxerilor noștri trebuie să li se asigure o activitate competițională permanentă, dar aceasta trebuie să se ridice la un nivel înalt, foarte înalt. Actuala formulă a campionatului nu asigură acest nivel, deoarece la întrecere participă prea multe echipe și boxeri de mina a doua.

Pentru a asigura o calitate superioară campionatului de box, pentru a face posibilă selecția cu adevărat a celor mai valoroase elemente, propunem ca, în viitor, la această competiție să participe alături de Steaua și Dinamo nu echipe ci reprezentative de regiuni. În felul acesta disputele vor deveni mult mai echilibrate, formațiile participante mult mai puternice și de valori mult mai apropiate.

CONSIDERĂM CĂ ÎN FELUL ACESTA BOXUL NOSTRU NU VA AVEA DECÎT DE CÎȘTIGAT, CAMPIONATUL DEVENIND — ASA CUM TREBUIE DE ALTFEL — O ÎNTRECERE A CELOR MAI BUNI PUGILISTI, A CELOR MAI TARI ECHIBE

P. HENT

Dinamovistul Vasile Antoniu (dreapta) și Alexandru Murg (Steaua) și-au evitat reciproc directele de dreapta.

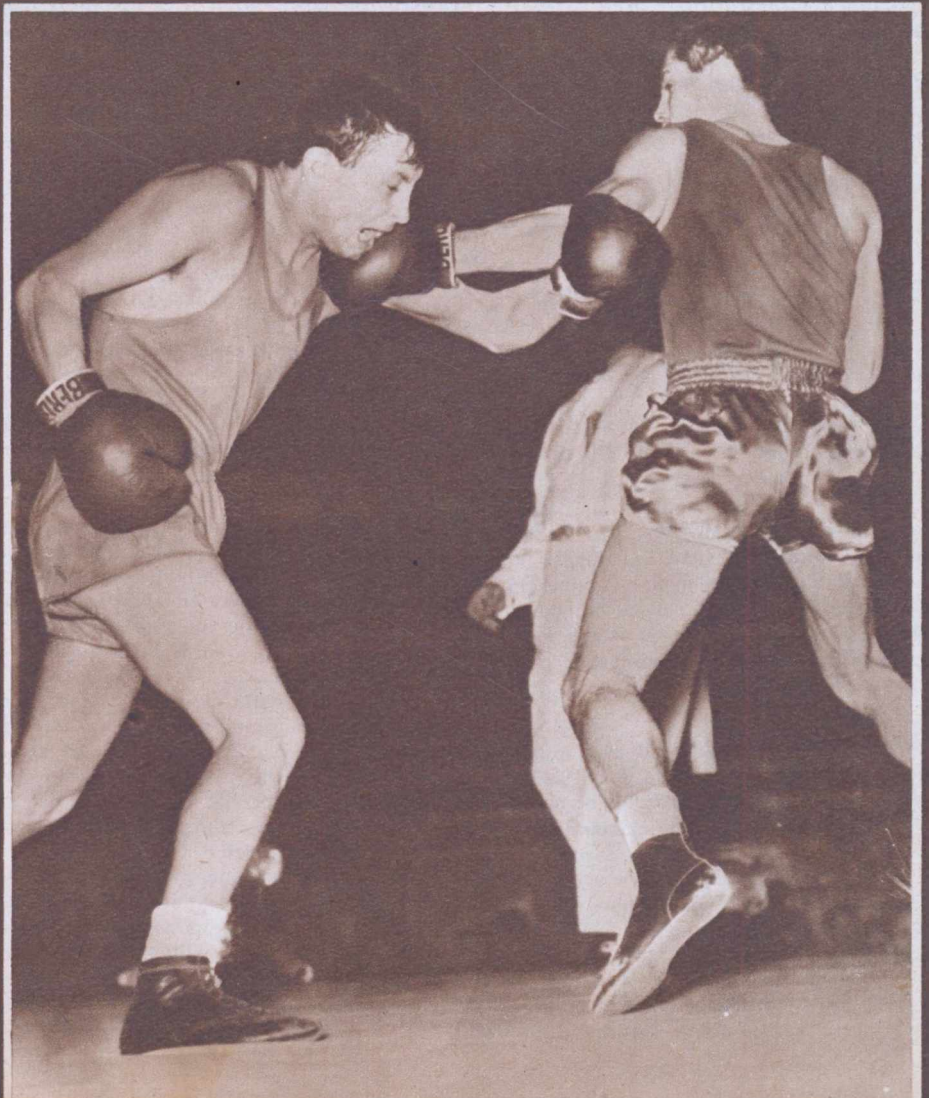
VASILE ANTONIU (coperta noastră de P. ROMOȘAN)

Dinamovistul Vasile Antoniu este unul dintre cei mai buni boxeri ai anului 1965. Iată un scurt portret al campionului nostru la categoria semiușoară. S-a născut la 27 august 1942, la Brăila. Este de profesie instalator. A început boxul în anul 1959, la Brăila, cu antrenorul Gheorghe Baltă.

Performanțe: 1961—1962: locul III în campionatul de juniori. 1965: medalia de bronz la Campionatele europene de la Berlin și titlul de campion național la categoria semiușoară. Datorită bogatului program internațional al reprezentativei noastre în 1966, socotim anul în curs ca decisiv pentru cariera sa pugilistică.

Un pas lateral făcut de Constantin Ciucă (Steaua) i-a... adus dinamovistului Dumitru Davidescu o surprinzătoare și neplăcută contră de stînga.

Foto: T. ROIBU

ALEXANDRU APOLZAN despre STEAUA

C.C.A. 1961

Antrenorul Onisie, Zavoda II, Jenei, Apolzan, Bone, Ivăneșcu, Căcoveanu, Constantin, Voinescu, Alexandrescu, Raksi, Tătaru (de la stînga la dreapta).

Dacă Constantin a fost și este «profesorul», Apolzan a fost «maestrul de balet» al echipei C.C.A. Apolzan a adus eleganța și finețea tehnică în careul propriu, eliminând crisparea, panica, disperarea și... scopul scuză mijloacele. Mai mult ca orice alt apărător din ultimele două decenii, Apolzan și-a pus amprenta pe jocul unei echipe, dîndu-i un stil. Ani în șir Apolzan a fost — am putea spune — C.C.A. și... viceversa. Iată de ce ni se pare oportună relatarea unei recente convorbiri avute cu fostul căpitan al «albaștrilor».

— **Ce e nou, «Piți»?**

— Noi sînt toate. Nou e faptul că avem 11 puncte. Și mai nou e faptul că am obținut două victorii din 13 posibile...

— **Cum explici... noul?**

— Ar fi ele multe de spus, dar peste toate e vorba de declinul pronunțat al spiritului de echipă.

— **Concret...**

— Să-ți dau un exemplu. Acum vreo doi ani, cînd încetasem să joc, dar Vasile Zavoda mai juca, am intrat în vestiar. Era după o înfringere. L-am văzut cu capul în mîini. În schimb tinerii erau veseli nevoie mare. Jonglau cu prosopul pe după spate, de parcă ar fi lucrat la extensoare. Uitaseră complet de înfringere și zîmbeau întrebîndu-se «unde mergem diseară».

— **Cum explici?**

— O singură explicație. Au avut totul deodată. Cînd Dumitru Nicolae a venit de la Ploiești, parcă a venit «Mesia». Pe noi, în schimb, nu ne-a băgat nimeni în seamă. Și a fost mai bine. Eu am fost soldat aproape doi ani. Vasile Zavoda a «tras» și el ca o călfă. După cîțiva ani a venit Raksi. Ne-a lustruit cîteva luni ghetele. Echipa de astăzi, însă, a venit cu coroanele pe cap. U.E.F.A. Succes mare! Și, bineînțeles, totul la discreție. Eu jucam de cinci ani în «națională» și stăteam la mansardă.

— **Nu crezi, totuși, că, luați individual, jucătorii tineri din lotul actual sînt mai puțin dotați?**

— Da, fără îndoială. La capitoul ambiție. Așteaptă totul de la antrenori. Dumitru Nicolae a fost pentru mine o mare speranță, dar îl văd mereu obosit dimineața. Asta spune totul. Și sînt anii cei mai frumoși. Cînd TREBUIE să ajungi fotbalist. Nici eu n-am fost «ușă de biserică», dar mi-am permis luxul mult mai tîrziu, cînd ajunsesem Apolzan. Apolzan fără Alexandru. Așa cum Constantin nu mai are nevoie și de Gheorghe. Nimeni n-a auzit însă, deocamdată, de fotbalistul Nicolae sau Dumitru. Iar cînd ai nevoie de două nume ca să te recunoască lumea, înseamnă că mai ai mult de lucru. Dar «domnișorii Goe» ai fotbalului nostru nu știu sau nu vor să știe asta...

— **Aș vrea să trecem puțin în revistă lotul de astăzi...**

— În poartă Suciuc ar putea redeveni portarul nr. 1, dar pierde prea mult vremea. Iar fractura fizică și psihică nu se vindecă așa ușor. În afară de el, aș vrea să i se acorde mai multă încredere lui Gornea. E foarte talentat, dar a căpătat prea mult psihologia rezervei. Gornea trebuie să joace...

— **Apărătorii?**

— O mare bucurie: Sătmăreanu. Mai mult decît detenta, mai mult decît explozia și forța, mă impresionează la Sătmăreanu seriozitatea. E, cred, cel mai serios fotbalist tînar din cîți am văzut vreodată. Îl văd sus de tot...

— **Stoperi?**

— Văd o pereche Hălmăgeanu—D. Nicolae (to-

tuși...) Asta cu condiția ca ei... Hălmăgeanu e un bun jucător. Trebuie să-l ajutăm să capete încredere. Cine ironizează pe autorul unui autogol, acela comite o crimă... Despre D. Nicolae am vorbit...

— **Mijlocașii...?**

— Jenei și-a făcut din plin datoria față de Steaua și e mereu util echipei. D. Popescu nu a arătat încă mare lucru, iar Negrea, pe care l-am socotit o mare speranță a fotbalului nostru, face parte din aceeași nefastă grupă a «băieților veseli».

— **Înaintașii?**

— Sorin Avram n-a arătat ce știe, dar dacă va mai întîrzia mult, va intra în categoria celor cu potențialul latent...

— **Ce zici de Constantin?**

— Fără Constantin, Steaua e o... clasă în recreație.

— **Ceilalți?**

— Pavlovici e un neastîmpărat care, dacă nu se va disciplina, își va pierde și rămășițele de calitate pe care le are.

— **Voinea?**

— Se mulțumește cu puțin. E singurul care se simte bine pe banca rezervei. Cred că asta e culmea indolenței.

— **Creiniceanu?**

— Un băiat bun, inimos, dar uituc. În cel mult zece minute uită toate indicațiile și joacă așa cum știe...

— **Cred că și el a contribuit la modificarea stilului de joc C.C.A.?**

— La asta a contribuit în primul rînd faptul că osatura echipei s-a retras aproape concomitent: Voinescu, eu, Tibi Bone, Alexandrescu și chiar Vasile Zavoda...

— **Ce-i de făcut?**

— Soluția e simplă. Stilul nostru a fost simplitatea. Simplitatea s-a născut din seriozitate. Seriozitatea a născut prietenia și dragostea pentru culorile clubului...

— **Deci?**

— Stilul înseamnă seriozitate, prietenie și dragoste pentru culorile clubului...

SPORT

În picioare, de la stînga la dreapta: ZAVODA Francisc, antrenor secund; PETESCU Mircea, stoper, 23 de ani, 1,81 m înălțime, 75 kg, de 3 ori internațional A, de 20 de ori Tineret; HALMAGEANU Bujor, stoper, 25 de ani, 1,83 m, 76 kg, 9 A, 10 T; CHIRU Alexandru, fundaș de margine, 22 de ani, 1,82 m, 75 kg; SUCIU Vasile, portar, 23 de ani, 1,78 m, 70 kg, 1 A, 12 T; SĂTMĂREANU Ludovic, fundaș de margine, 21 de ani, 1,85 m, 83 kg; NICOLAE Dumitru, stoper, 23 de ani, 1,79 m, 76 kg, B 1, T 7; GORNEA Gheorghe, portar, 22 de ani, 1,78 m, 71 kg; JENEI Emerich, mijlocas, 29 de ani, 1,76 m, 73 kg, 12 A, 1 B, 1 T; POPESCU Dumitru, mijlocas, 23 de ani, 1,76 m, 74 kg, 5 A, 10 T; antrenorul principal SAVU Ilie.

Rîndul de jos: AVRAM Sorin, extremă dreaptă, 22 de ani, 1,73 m, 71 kg, 5 A, 8 T; CONSTANTIN Gheorghe, înaintas central, 33 de ani, 1,83 m, 79 kg, 35 A, 2 B; PAVLOVICI Cornel, înaintas central, 23 de ani, 1,77 m, 72 kg, 7 A, 1 B, 5 T; VOINEA Florea, înaintas central, 23 de ani, 1,77 m, 72 kg, 1 A, 1 B, 5 T; RAKSI Gabriel, înaintas-mijlocas, 27 de ani, 1,66 m, 68 kg, 3 A, 4 B, 4 T; GEORGESCU Mircea, fundaș de margine, 27 de ani, 1,68 m, 68 kg, 2 A, 6 B, 8 T; CREINICEANU Carol, extremă stîngă, 27 de ani, 1,70 m, 66 kg, 14 A, 10 T; NEGREA Vasile, mijlocas, 24 de ani, 1,75 m, 68 kg. Lipsese din fotografie HAIDU Carol, portar.

Londra, 30 iulie 1966

1. ANGLIA 2. BRAZILIA 3. U.R.S.S. UN OUTSIDER: ITALIA

Deci, cei «16» se cunosc. În preajma Anului Nou, la Florența, Asparuhov a decis că «a șaisprezecea» va fi Bulgaria și nu echipa lui Van Himst.

Parcă a fost ieri...

Ieri, într-o zi de iulie 1930, Jules Rimet aștepta în rada portului Montevideo sosirea europenilor la prima ediție a campionatului mondial. Peste zece zile, Jules Rimet avea să înmâneze Cupa mondială lui Andrade, căpitanul «echipei celeste» a Uruguaiului... În finală, 4-2 cu Argentina...

Parcă a fost ieri...

Ieri, într-o zi de iunie 1934, la Roma, «squadra azzura» cucerea Cupa lui Andrade, învingând, după prelungiri (2-1), rezistența lui Planicka, legendarul portar cehoslovac.

Tot ieri, în 1938, «azzurii» își confirmau supremația la Paris, împotriva echipei lui dr. Sarosi, care era pentru prima oară la un pas de titlul suprem, 4-2.

Apoi a venit războiul. În rada portului Montevideo mulțimea nu s-a mai adunat pentru a-i primi pe oaspeții lui Andrade, ci pentru a asista la spectacolul auto-scurfundării cuirasatului german «Graf von Spee»... După 12 ani de tihnă nedorită, Cupa Jules Rimet ia drumul Capitalei Braziliiei, pentru cea de a IV-a ediție.

Parcă a fost ieri...

Uruguay bate Brazilia în finală, 2-1. «Echipa celestă» e din nou campioană mondială.

Și au mai trecut patru ani. Parcă aud strigătul crainicului de la Monte Carlo... Rahn înscrie în poarta lui Grosics, în minutul 85, și echipa lui Sepp Herberger cucerea «Cupa Jules Rimet» (3-2), pe care toți o și vedeau purtată în triumf pe străzile Budapestei.

Apoi, după patru ani, a venit Pele la Stockholm și a organizat marea **fiesta** braziliană: 5-2 cu Suedia... Și fiesta a ținut patru ani, în toate piețele Americii de Sud, culminând la Santiago de Chile, în 1962: 3-1 cu Cehoslovacia. Pele îi învățase pe ai săi să câștige și fără el, conducându-l hipnotic, din tribună, pe Amarildo.

*

Așa au trecut 35 de ani...

Ce va fi mâine?

ANGLIA, izolată și distanțată la început, își așteaptă oaspeții... Cine va câștiga? Pronosticul nostru este cel din titlu.

De ce Anglia?

Pentru că **at home** înseamnă **acasă** pe englezește, pentru că la Londra e în general ceață și, mai ales, pentru că Anglia poate câștiga «Cupa Jules Rimet» și fără **at home** și fără ceață...

Ce vor face ceilalți?

Desigur că e temerar să treci BRAZILIA abia pe locul doi, dar parcă — totuși — Brazilia nu e cea de la Santiago și, cu atât mai puțin, cea din Suedia. Adio Gilmar, adio Bellini, Nilton Santos, Didi și poate chiar Garrincha. Atunci, cu cine? Veți spune, Pele. Hai să vedem și minunea asta...

Echipa UNIUNII SOVIETICE vine cu o experiență certă. Și apoi lașin e hotărât să răscumpere celebra greșală din meciul cu Chile. Oricum, U.R.S.S.-ul de pe Maracana și de la Montevideo merită cu prisosință calculul teoretic al medaliei de bronz.

Dar mai sînt treisprezece...

ITALIA — outsider-ul nostru — va arunca în luptă timpul infernal al super-echipelor sale. Nu va fi Suarez? Nu va fi Sivori? Nu vor fi numeroșii săi **oriundi**? Există însă Rivera. Există Facchetti, Pascutti și mulți alții...

În aceeași categorie, echipa R.F. GERMANE, în frunte cu Uwe Seeler. Vest-germanii vin cu picioarele lor puternice, cu aversiunea față de floricele și cu gîndul că fotbalul nu e un sport pentru domnișoare. Nu este exclus ca aceste idei «sănătoase» să rodească pe gazonul îmbibat de apă al terenurilor engleze.

Ibidem, PORTUGALIA, dintr-o cu totul altă familie. Mulți consideră că Benfica a oboșit... Dar pînă la vară mai e destul... Și-apoi Eusebio deține «balonul de aur»...

UNGARIA, în progres, atrage tot mai mult atenția specialiștilor. Și totuși, «cota» ei valorică ni se pare exagerată... Pînă la echipa de la Berna mai e un oarecare drum, pe care valoarea lui Albert nu poate să-l suplinească...

SPANIA speră să-și adune toredorii... Cu Suarez, cu Peiro, cu «noul său val» în care Amancio, Ufarte sau Adelardo joacă rolul stelelor, Spania poate să confirme cele 72 de minute din Chile, cînd i-a condus pe brazilieni cu 1-0.

URUGUAY? **O tempora!** Deși, cine știe...

FRANȚA? A fost o dată Kopa, Piantoni, Vincent, Fontaine, Wisnieski...

Cam greu pentru Combin astăzi...

ARGENTINA? Fotbalul se îndepărtează tot mai mult de poezia pură...

CHILE? Greu de tot, mai ales că sînt cîteva mii de kilometri pînă în Anglia...

Sanchez, care a mai jucat în emisfera boreală, știe că nu e simplu...

BULGARIA? Franța K.O.! Portugalia K.O.! Belgia K.O.! Echipa lui Kolev are pe conștiință trei echipe de valoare în ultimii trei ani. Ce va fi la Londra? Probabil consacrarea mondială a lui Asparuhov.

ELVEȚIA va încerca să-și vîndă cît mai scump... Iacățul, MEXICUL va căuta să «facă relații» pentru ediția 1970, pe care o găzduiește, iar echipa R.P.D. CO-REENE are misiunea de a atrage atenția asupra fotbalului asiatic.

*

Stadioanele engleze sînt gata. Locurile din tribune sînt numerotate. Hotelurile coboară ultimele paturi pliante din magazine. Vapoarele-dormitoare își caută locurile cele mai potrivite în docurile marilor porturi.

Marele festival al fotbalului poate să înceapă.

IOAN CHIRILĂ

Rio 1965. Brazilia—URSS 2—2. De la stînga la dreapta: Pele. Sesternev (3), Afonin, Flavio și Voronin

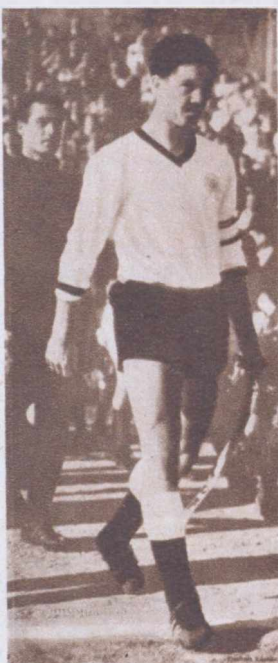

Fotbal PE GLOB

FOTO-AMINTIRE. Portarul constănțean Pilcă într-un frumos salt pe stadionul din Pireu (me-ciul Olimpiakos—Farul 1—0 în cadrul Cupei Balcanice).

După un sezon de loc strălucit, constănțenii, angajați într-o competiție internațională, au datorat să strângă rîndurile (la 1 martie returul, la Constanța cu Olimpiakos). Aceasta, cu atât mai mult cu cît progresul de formă nu e necesar doar pentru Cupa Balcanică, ci și pentru campionat, unde cele 11 puncte nu reprezintă nici pe departe o garanție. E drept că Farul totalizează un număr de puncte egal cu cel al campionilor, dar aceasta nu poate fi o consolare.

▲ Un record fără egal: Tasmania clubul lui Szymaniak, a jucat 713 minute fără să marcheze vreun gol. 713 minute înseamnă 8 meciuri fără 7 minute... Dar, ineficacitatea atacului «tasmanez» nu-l împiedică pe Horst Szymaniak să fie căpitanul echipei naționale a R.F.G. care va juca la Londra.

● Pentru prima oară în istoria sa Voivodina este campioana de toamnă a Iugoslaviei. Fondat în 1914, Voivodina este unul din cluburile cele mai vechi ale Iugoslaviei, iar acest recent titlu, deși e doar simbolic, reprezintă mult pentru suporterii săi.

● Echipa națională a R.F. Germane se va pregăti pentru finala Campionatului mondial jucînd contra Angliei (Londra, 23 februarie), Olandei (Amsterdam, 23 martie), Irlandei și Irlandei de Nord (Dublin și Belfast, 4 și 7 mai). Patru meciuri în deplasare. Iată, într-adevăr, o hotărîre rezonabilă.

● Revirimentul «bătrînei» echipei Arsenal din Londra (între altele «tunarii») au învins, recent, pe Dinamo Moscova cu 3—0, luîndu-și revanșa după 20 de ani) se datorează în bună parte extremului dreapta Alan Skirton. Se pare — de altfel — că înaintașul londonez va fi chemat cînd să apere culorile «Albionului».

● Adresa telegrafică a clubului englez Liverpool este «Goalkeeper». În Anglia se spune că această adresă originală a fost adoptată în amintirea unui oarecare Brodie, care a inventat... plasa porții și a instalat-o pentru prima oară pe stadionul Anfield Road din Liverpool.

● După meciul Brazilia—U.R.S.S. (2—2), senatorul Robert Kennedy i-a oferit lui Pele acul de cravată al fratelui său John, fostul președinte al Statelor Unite.

● După retragerea lui Rahn și Schaeffer, un singur jucător vestgerman din echipa campioană mondială 1954 mai e în activitate: mijlocășul Eckel, care joacă la Volklingen.

● Încă un *realist* categoric. Este vorba de Norberto Hoefling, antrenorul lui Racing White din Bruxelles, care a decretat recent: «*Nevoia face legile. Ne întoarcem la beton. În acest fel vom obține cîteva puncte în plus*».

▲ Două vedete de culoare: Ray «Sugar» Robinson și Pele. După cum se știe, Ray Sugar și-a încheiat recent cariera, dar Pele continuă, fiind într-o formă de zile mari. Santos, care a cîștigat recent campionatul Braziliei, datorează — în cea mai mare măsură — succesul său lui Pele, a cărui eficacitate medie este excepțională: 2,5 goluri de joc. Nu întîmplător, marii admiratori ai «perlei negre» spun uneori F.C. Pele în loc de F.C. Santos. «*Împreună cu Pepe și Coutinho, Pele a reușit în cursul acestui campionat improvizații demne de Harlem Globe Trotters*» (Alain Fontan, corespondent al revistei *France-Foot-ball*).

Printre echipele braziliene fruntașe, clasate în urma lui Santos, se remarcă media de vîrstă a lui Corinthians (22 de ani), inegalitatea celor de la Sao Paulo (Bellini a îmbătrînit) și fricțiunile interne din cadrul echipei lui Aimore Moreira («Portuguesa»).

● Se pare că în turneul efectuat în America de Sud ungarilor au pus la punct o nouă tactică ofensivă, cu care speră să recapete su-

premația fotbalistică de acum zece ani. Cel puțin așa reiese din declarația pe care selecționerul Lajos Baroti a făcut-o ziarului englez «Daily Mail»: «*Nu pot să dau pe față detalii, dar este vorba de o nouă tactică ofensivă în apropierea porții adverse. Stilul nostru este cunoscut de întreaga lume și trebuie să găsim ceva nou*».

● Joao Havelange, președintele Confederației braziliene de sport, și-a indicat favoriții pentru Cupa mondială 1966: «*Brazilia (bineînțeleși!), apoi Anglia (care joacă și acasă), Ungaria (disciplinată și bine organizată) și R.F. Germană (necruțătoare în apărare)*».

● Pe stadionul Anfield Road din Liverpool, cu prilejul meciului tur din «Cupa cupelor» Liverpool — Standard Liege, o companie particulară a asigurat transmitia radiofonică a meciului pentru 29 de spitale din Anglia, care au vrut să ofere bolnavilor lor o distracție pe care aceștia o apreciază ca orice englez care se respectă.

● Echipa R.P.D. Coreeană, calificată în turneul final al campionatului mondial de la Londra, are o medie de vîrstă destul de ridicată: 27,5 ani. Se remarcă în mod special extrema stîngă Kim Leun, care, în al doilea joc cu Australia (3—1), disputat în Cambodgia, la Phnom Penh, în fața a 60 000 de spectatori, a marcat cele trei goluri din acțiuni personale soldate cu șuturi de la peste 20 de metri.

● Tommy Docherty, managerul clubului londonez Chelsea, după ce l-a angajat pe Tommy Robson, un jucător lipsit de strălucire, de la Northampton Town, a făcut față criticilor, spunînd: «*Nu țin de loc la vedete și vă mărturisesc că nu l-aș vrea nici pe Denis Law în echipa noastră. Eu le cer jucătorilor mei o strictă disciplină atît pe teren cît și în afara terenului*». Robson, care nu are decît 20 de ani, face parte din categoria de jucători apreciați de Docherty. Cu alte cuvinte, jucătorii despre care gurile rele spun că sînt muncitori cu balonul, dar care «trag» cu orice preț timp de 90 de minute.

SIVORI—ALTAFINI—CANE, noul trio ofensiv al lui Napoli se remarcă în campionatul italian. Iar dacă Sivori (în fotografia noastră) continuă să impresioneze prin tehnica sa formidabilă, trecerea brazilianului Cane pe postul de extremă dreapta — prin introducerea lui Altafini în centru — a pus în valoare calitățile de «gazetă» ale lui «Jarbas Faustino» (Cane), care amenință tot mai mult aureola lui Jair.

▲ Di Stefano continuă... În ciuda previziunilor unor specialiști, Di Stefano continuă să uimească publicul la 40 de ani. Brașovenii se vor putea convinge și ei foarte curînd

● Meciul Uruguay—U.R.S.S. (1—3), disputat la Montevideo, a stîrnit multe comentarii. «*O victorie frumoasă și meritată* — spun comentatorii. — *Și aceasta, în ciuda celor trei mari absenți: Iașin, Voronin și Meshin*». Toți sînt de acord afirmînd că jucătorii sovietici s-au impus printr-o pregătire mai bună la toate capitolele. O surpriză: marcarea extrem de severă a tuturor adversarilor.

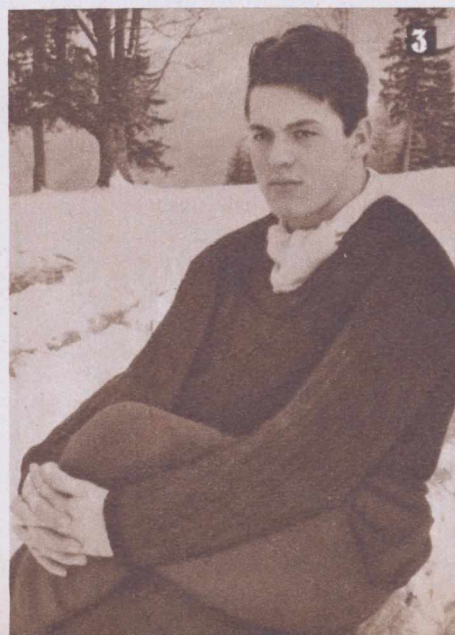
ÎN FOTOGRAFII:

1. Campioana olimpică Mihaela Penes împreună cu un grup de parteneri de probă. Ea le spune sulitasilor că a venit la Tușnad pentru că mai este încă junioară, iar un schimb de experiență «la rece» nu strică... În legătură cu recordul mondial pe care-l așteptăm de la ea, declară că va fi destul de greu de realizat dacă federația internațională de specialitate va trece la aplicarea măsurii de îngreuiere a virfului sulitei pentru scăderea procentului încercărilor nereușite, adică al sulitelor neînfipte în gazon. Dar în felul acesta va scădea și lungimea zborului. Oricum, Mihaela nu-și retrace promisiunea de a modifica cifra Gorceakovăi (62,40 m) stabilită la Tokio în 1964. Zîmbetele de pe buzele elevilor-sulitași exprimă totalul asentiment...

2. În lipsă de sanie este bun și un bustean. O joacă de copii pentru care nimeni nu le va certa pe fete. De la stînga spre dreapta: MIHAELA PENES, EDITH SCHALL, MARILENA CIUREA, CORNELIA POPESCU, ERIKA STOENESCU. Pe Mihaela Penes nu mai este nevoie s-o prezentăm. Așadar, cite ceva despre celelalte. Edith este din Brașov. Pentru acest an ea și-a propus următoarele cifre: 6,00 m la lungime, 12,1 sec. la 100 m și 11,4 sec. la 80 m garduri. Marilena a devenit bucureșteancă. Antrenorul ei, Licăndru Pandele, îi prevede 50 m la aruncarea sulitei în 1966. Cornelia este tot bucureșteancă. Ea își dorește pentru sezonul viitor cel puțin 47 m la aruncarea discului. Erika este din Alexandria. Cea mai valoroasă sportivă din regiunea București. Promite că-și va îmbunătăți recordul personal la săritura în înălțime, peste limita minimă impusă de organizatorii campionatelor europene de la Budapesta (1,65 m). Antrenorul ei, Constantin Dumitrescu, consideră că eleva sa — perfecționindu-și procedeul de rostogolire ventrală — va putea urca stacheta în acest an chiar la 1,70 m. Cifra este fără îndoială foarte bună dacă avem în vedere că Erika și-a început antrenamentele pentru această probă doar de câteva luni. Trebuie știut că ea a devenit în 1965 campioană scolară cu 1,51 m și campioană republicană de junioare cu 1,62 fără antrenamente serioase, fără pantofi cu cuie, fără nici un fel de stil, pur și simplu datorită excelentelor sale calități fizice și moral-psihice.

3. Brașoveanul ȘTEFAN ȘIȘCOVITS. Are 17 ani. L-a doborât recordul lui Gheorghe Costache la ciocanul de 5 kg — 61,51 m (vechiul record — 58,85 m). Pentru 1966 și-a planificat 67 m cu ciocanul de 6 kg și 61 m cu cel de 7,257 kg. Antrenorul său, Nicolae Tacorian, îi întrevede o frumoasă ascensiune.

4. «Ursuleții» părăsesc gheața lacului de argint.

Reportaj în...

Cîndva, un caricaturist — nemulțumit de rezultatele obținute de atleți — a... luat poziție critică, exprimîndu-și opinia în cîteva linii: reporterul ziarului de specialitate, înarmat cu schiuri, piolet, carabinieri, frînghie, aparat de fotografiat, stilou și bloc-notes, pleacă la munte ca să-i ia lui Moș Martin un interviu; în sfîrșit, după lungi și oboseitoare căutări, îl găsește și-l întreabă: «De ce, în loc să te antrenezi, tu stai și trîndăvești?»; zîmbind, ursul îi răspunde: «Te înșeli, eu nu trîndăvesc, ci... hibernez, ceea ce este cu totul altceva!»...

De la apariția caricaturii și pînă în prezent a trecut destul timp, iar lucrurile s-au schimbat în bine, în acest răstimp (de bună seamă, nu neapărat sub influența desenului, deoarece specialiștii au înțeles că în atletism obții cele mai bogate recolte de recorduri dacă semeni iarna, neașteptînd la gura sobei înflorirea liliacului). Și, spre confirmare, mă aștern la drum. Punctul terminus al călătoriei mi-l fixează la Tușnad-băi. Am auzit că cei mai buni reprezentanți din rîndurile elevilor, ai imperativului «Citius, altius, fortius», au hotărît să-și petreacă vacanța de iarnă în frumoasa stațiune balneo-climaterică din apropierea lacului Sfînta Ana...

Iată-mă ajuns. Gerul a înghețat pămîntul ud de ploaia din ajun, iar acum ningea, viscolit puțin. S-a format un ghețuș peste tot. La fiecare pas aluneci, la fiecare pas ești gata să stîrnești risul celorlalți, căzînd. Îi găsesc pe elevii atleți, pe stadionul albit de zăpadă. Unii aleargă după mingea de fotbal, care rostogolindu-se se impachetează în omăt și capătă proporțiile unui mic om de zăpadă, alții aleargă după... nimic, făcîndu-și încălzirea, alții fac exerciții de mobilitate, alții trag la țintă cu sulite în brazi, alții se țintesc între ei cu bulgări albi. Privindu-le obrajii, am senzația că din această mișcare, din această voioșie, s-a născut, aici, la Tușnad, o adevărată «poiană a bujorilor».

Privesc «bujorim». Îi recunosc...

Erika Stoenescu, din Alexandria, prima maestră a sportului din regiunea București. Fetița, care fără să fi avut antrenor, a ridicat stacheta la săritura în înălțime la 1,62 m.

Virginia Burcea, din Roșiorii-de-Vede, care are ambiția să ajungă titulară în lotul de juniori la săritura în lungime...

Ștefan Șisčovits, din Brașov, cel care vrea să-i doboare toate recordurile de ciocan lui Gheorghe Costache...

POȘTA REDACȚIEI

ELENA PEDA — **Satul Hunia.** Iată câteva date despre «Steaua», echipa dv. favorită. A fost înființată în anul 1947 și purta denumirea A.S. Armata București, apoi s-a numit C.S.C.A. București, din 1950 — C.C.A. și din 1962 — Steaua. A câștigat campionatul de 6 ori: în 1951, 1952, 1953, 1956, 1959-60 și 1960-61.

DĂNUȚ DINCĂ — **Com. Uda.** Urmărind în continuare fiecare număr al revistei Sport, veți citi, nu peste mult timp, și articolele cerute. Vă dorim mult succes la învățatură.

EMERIC GODO — **Timișoara.** Extrema dreaptă a echipei Dinamo București, Ion Pircălab, s-a născut în București, la 5 noiembrie 1941. Este înalt de 1,73 m și are o greutate în jurul a 67 kg. Este maestru al sportului.

V. TĂUNU — **Tr. Severin.** V-am îndeplinit dorința și am predat scrisoarea trimisă secretarului federației de ciclism. Să sperăm că problemele ridicate de dv. vor fi rezolvate.

LORICA VLAD — **com. Clochina.** Jucând după scrisoarea primită, socotim că sînteți o elevă frunțasă la învățatură, fapt pentru care vă felicităm și totodată vă răspundem cu plăcere la întrebări. 1) Clubul Dinamo București nu are echipă feminină de handbal. În schimb, cea de băieți este de mai mulți ani campioană a țării. 2) Fotbalistul Ion Nunweiler de la Dinamo București a împlinit chiar acum câteva zile, la 5 ianuarie, 30 de ani. S-a născut la Piatra Neamț și este maestru al sportului. 3) În privința scrisorii către Pele, curaj. Omul e dator să încerce...

CORNEL GEANTĂ — **Craiova.** Fotbalistului Sorin Avram, de la Steaua, îi puteți scrie pe adresa clubului: București Calea Plevnei nr. 114.

Mulțumim pentru frumoasele aprecieri făcute în legătură cu revista noastră.

DĂNUȚ ILEA — **Codlea.** Ne bucură faptul că pe lângă pasiune, dovediți și multă pricepere în tenisul de masă. Pentru rezolvarea problemelor despre care ne scrieți, vă sfătuim să vă adresați Federației române de tenis de masă. Iată-i adresa: str. Vasile Conta nr. 16, București.

ION VASILESCU — **București.** Fiți siguri că urmînd cursurile liceului la seral, nu vă «irosiți timpul degeaba» — așa cum ne scrieți — chiar dacă nu vă mai rămîne timp disponibil pentru... «sportul de performanță». Ținînd seama de specificul serviciului pe care îl aveți, considerăm că puțină gimnastică, în fiecare dimineață, v-ar fi extrem de bine venită. Încercați.

JAN OPREA și TACHE ȘTIR — **Băicoi.** Jucătorul fotografiat împreună cu Eusebio în revista Sport nr. 22 din luna noiembrie 1965, pagina 10, nu este Popa, ci **Pircălab**.

MIHAI LICĂ POPOVICI — **Sibiu** și **TRAIAN BALAMACHE** — **Constanța.** Caricaturile primite de la dv. nu îndeplinesc, încă, condițiile publicării. Totuși, perseverînd, credem că veți reuși să ne trimiteți ceva mult mai bun. Și atunci...

recreația de iarnă

Victoria Pulpea din Cîmpulung-Muscel, o altă reprezentantă a noii pleiade de săritoare în înălțime...

Cornelia Popescu din București, una din aspirantele la recordul național de disc...

Privesc «bujorii». Li recunosc...

Dintr-o dată, animația se stinge, se formează o coloană, iar coloana părăsește stadionul...

Se pleacă în excursie. Obiectiv — lacul Sfînta Ana. Cei care au de... reparat notele la școală sînt invitați să rămînă... acasă. Din nou animație. Cu efectivul complet, coloana de elevi începe urcușul. În luptă cu altitudinea, cu respirația și cu alunecușul, fiecare vrea să ajungă primul la lacul de argint, să-l admire, fără să gîfție...

Ajungem la lacul Sfînta Ana. Tristețea estompează puțin din roșul aprins al bujorilor, deoarece oglinda lacului este ascunsă sub un strat gros de zăpadă. Totuși, fiecare privește în jos și-și închipuie că-și vede chipul în luciul gheții. Și zîmbește, și tristețea dispăre. Se vede — parcă — la vară, și la toamnă zîmbind pe podium...

«Ursuleții» se înapoiază din excursie. Punctele moarte din timpul urcușului și bușelile sînt date uitării. Cu toții se simt mai iuți, mai puternici, mai înaripați...

Înainte de a pleca din București am revăzut angajamentele juniorilor români pentru anul 1966, precedate de cataliza recreației de iarnă la munte: 1 record mondial de senioare; 1 medalie de aur la campionatele europene; 10 juniori români în primii 10 din lume; 2 medalii de aur, 2 medalii de argint, 4 medalii de bronz la Jocurile europene de juniori, precum și clasarea României în primele șase locuri; cîștigarea meciurilor cu R.S.S. Ucraineană și Iugoslavia; 20 de noi recorduri naționale de juniori mici; 30 de noi recorduri naționale de juniori mari; selecționarea unui număr de 8 juniori în echipa națională de seniori; 100 de juniori în primele 10 locuri la seniori...

...

Privesc «ursuleții» în timpul înapoierii. Norocul lor! Ei au început atletismul de performanță fără să știe decît din auzite ce este... hibernarea. Aceasta este o garanție că ei vor fi în stare să-și îndeplinească angajamentele din acest an în care am pășit.

HORIA CRISTEA

Concurs de selecție

Ger nu glumă! Când am pus mina pe clanța de la ușa Școlii generale de 8 ani nr. 3 din București, palma mi s-a lipit de fierul rece. O clipă m-am gândit că vre-un „domn Goe”... Dar nu se putea. Era duminică și știam precis că în toată școala nu sînt prezenți decît... 11 copii. Și ce copii! Unul și unul. Numai note de 9 și 10. Am intrat în școală și am urcat scările, la etaj, spre sala de gimnastică. Acolo trebuia să-i găsec pe cei 11. Erau toți. Și cei de la Școala nr. 3 și cei de la nr. 11. Imbrăcați în costume de gimnastică, băieții așteptau începerea concursului. Un concurs foarte important pentru ei. Primii șase vor forma echipa care va reprezenta Ș.S.E. nr. 1 la viitoarele întreceri de gimnastică.

Profesorul de educație fizică Gabriel Molea urmărește încălzirea... candidaților. Îi știe pe toți. Cu Chiriță, Mocanu, Albuleț, Ștefănescu, Ursuleanu, Niculescu și Pandele a fost anul trecut, în luna iulie, în tabăra de gimnastică a juniorilor de la Lugoj. Făceau patru ore antrenament pe zi. Celor mai... vechi, li s-au alăturat în ultima vreme alți copii talentați. De aceea lupta va fi acum strînsă.

Deși este doar un concurs de casă, sînt și spectatori: părinții unora dintre gimnaști. Nu lipsește nici directorul Ș.S.E. nr. 1, profesorul Ion Popleșanu, al cărui „ochi expert” nu poate lipsi de la nici o selecție.

Începe concursul. În primul rînd, prezentarea întregului lot. Fotoreporterul nostru Paul Romoșan face prima fotografie, iar eu notez: de la stînga la dreapta — prof. Gabriel Molea, Gh. Habără, Fl. Niculescu, Gh. Ursuleanu, N. Anghelca, P. Pandele, D. Ștefănescu, V. Mocanu, Al. Chiriță, M. Periețeanu, M. Oancea și I. Albuleț. **Exceptînd profesorul, media de vîrstă — 12 ani!**

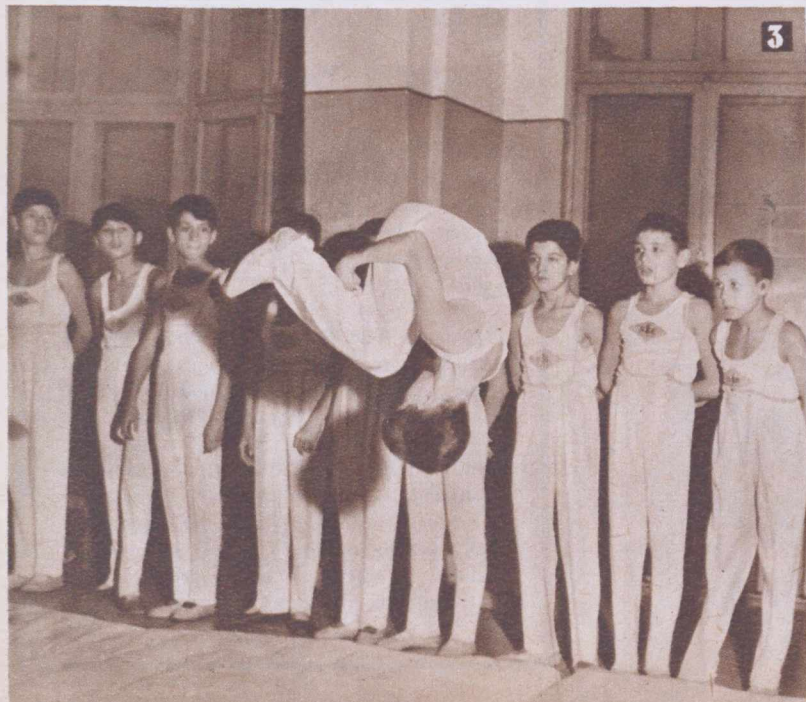
Urmează exercițiile la aparate. Iată-l în fotografia nr. 2 pe cel mai bun gimnast al grupei, Alexandru Chiriță, executînd o frumoasă ieșire după lucrul la paralele.

Cea de a treia imagine vi-l prezintă pe cel mai tînr gimnast din concurs, Iulian Albuleț, într-un spectaculos salt înainte. Trebuie să recunoașteți că... talentul nu așteaptă numărul anilor.

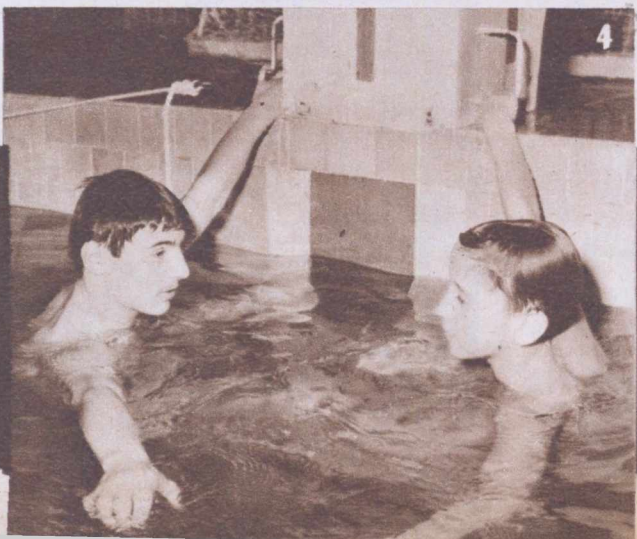
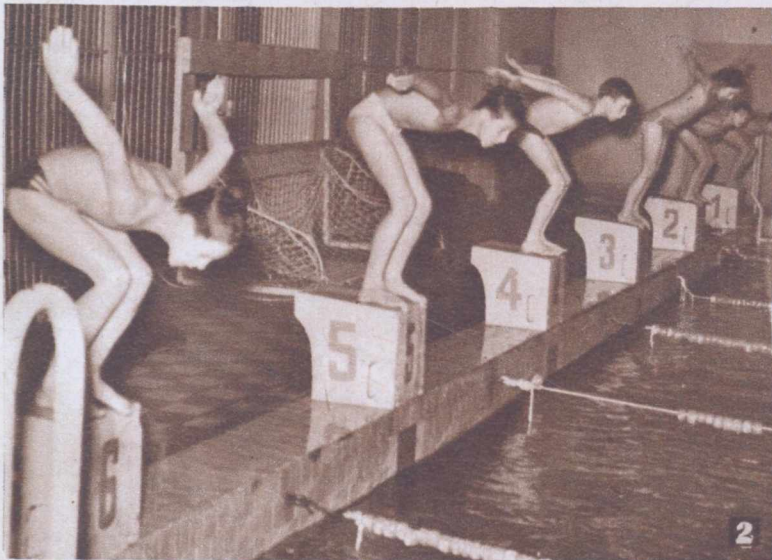
În sîrșit, o ultimă fotografie, a patra, în afară de concurs: 5 gimnaști pe bara fixă, asistați de colegii lor. Pentru acest exercițiu colectiv, copiii nu au primit note decît din partea fotoreporterului...

*

Cum s-a terminat întrecerea? Nu am putut afla imediat. Notele primite de cei 11 erau atît de apropiate încît profesorul Gabriel Molea, credem, a făcut apel la cunoștințe de... algebră pentru a-i putea alege pe primii șase...(p. h.)

Printre albinele de la... bazin

Impresia auditivă: zumzetul unui roi de albine, amplificat la maximum, stereofonic, printr-o duzină de megafoane. Impresia vizuală: un furnicar de tip strandul Tineretului (sau un altul) în zi de caniculă. Ca să nu facem notă discordantă, ne-am scos paltoanele, hainele, iar în cele din urmă ne-am suflecat și mîncile. Și afară era noapte și (brrr!)... minus 8 grade. Și la cîțiva pași de locul unde poposisem asistasem tocmai la o oră de caligrafie pe... gheață.

Sîntem, ați ghicit deci, la bazinul Floreasca, feeric iluminat, la concursul asociației Școlii sportive de elevi nr. 1.

Cu atmosfera... estivală ne-am acomodat oarecum ușor. În preajmă, figuri cunoscute. Super-vizorul Paul Stroescu, antrenor principal al secției, cu vorba și gesturile-i de «bătrîn» sfătos, era în plin exercițiu al funcțiunii. Recomandările și observațiile de ordin tehnic, date pe înțelesul celor mici, erau împărțite într-o deplină cunoaștere a tuturor aspiranților la titlul de mare înotător, iar aspiranții, 128 de voinici, le primesc cu seriozitate în ochi, dar și cu neastîmpăr în picioare, gata parcă în orice moment să... sară în apă.

A început și concursul. Zumzetul de albine s-a transformat pe dată într-un concert strident de... încurajări, iar noi, luați prin surprindere, am dus palmele la urechi. Apoi ne-am trezit aplaudînd. Aplaudam lupta din bazin a celor mici, care se dovedeau pe cît de combativi în galerie, pe atît de tenaci în disputa pentru înțietate. I-am aplaudat pe Liviu Ștefan, pe Sandu Menglinde, pe Victor Zoto, pe Marina Pintilie, Mihaela Vrînceanu, Georgeta Liliu și pe alți mulți și multe, cîștigători și cîștigătoare, ca și pe adversarii și adversarele lor, cu deosebite merite în crearea unui spectacol dinamic, de o rară frumusețe.

Așadar, eram martori ai primului concurs — din perioada de iarnă — al înotătorilor Școlii sportive de elevi nr. 1. Vor mai urma și altele, criteriul de verificare a progresului micuților elevi și de selecție a reprezentanților școlii pentru întîlni-

rile oficiale în bazin acoperit cu colegii și colegele lor de la celelalte școli sportive, cluburi și asociații. Bunele tradiții din această ramură de sport ale școlii care i-a crescut și le-a dat aripi unor înotători ca Vladimir Moraru, Gabriela Talpană, Gabriela Tărnăuceanu, recordmani și campioni republicani, îi obligă pe profesorii și antrenorii școlii la o muncă intensă și neprecupețită, pe tot parcursul anului, iar înotătorii școlii se străduiesc să fie la înălțime.

Printre cîștigătorii curselor din acea seară l-am remarcat din nou pe Alexandru Preda, elevul antrenorului Vi. Agarici. Preda are 12 ani. La școală are numai note de 10, iar ca înotător este un... super-recordman. În cadrul concursurilor ultimului sezon el a îmbunătățit nici mai mult, nici mai puțin 15 recorduri republicane. Iată-le pe cele mai reprezentative: 50 m. liber, 31,9 sec.; 50 m. delfin 35,9 sec.; 100 m. liber 1 : 10,8; 200 m. liber 2 : 41,8; 400 m. liber 5 : 39,2; 100 m. delfin 1 : 27,7. Alexandru Preda, datorită silguintei pe care o depune la antrenamente, a seriozității cu care muncește, este deosebit de apreciat și va ajunge fără îndoială în scurt timp să ocupe un loc în plutonul prea restrîns al frunțașilor natației noastre. Tot în acest pluton își va găsi desigur cîte un loc și Ileana Gruia, împreună cu Marina Franchia, ultima fiind deținătoarea a 8 recorduri republicane. Și nu este exclus, față de felul cum se comportă, ca în rîndurile înotătorilor frunțași să apară în curînd și numele altor doi «Soptereeni»: Luis și Sergiu, frații mai mici ai lui Anghel Soptereanu. Luis și Sergiu, după ultimele rezultate din bazin, se pare că au sprintat puternic pe urmele fratelui lor, campionul și recordmanul nostru.

Am părăsit bazinul Floreasca tîrziu, către ora 22, cu impresii dintre cele mai frumoase și, mai ales, cu o bună doză de optimism. Natația noastră, cu cadrele noi care se ridică, va cunoaște, sperăm, strălucirea pe care o tot așteptăm de ani și ani.

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

1. Antrenorul Vladimir Agarici și-a adunat grupa pentru comunicare: «Fiti atenți, nu vă risipiți, începe concursul...»

2. Prima serie s-a și urcat pe bloc-starturi.

3. Iată-l pe campionul și recordmanul nostru Anghel Soptereanu în calitate sa neoficială de instructor. Deocamdată la o grupă de... doi elevi: frații lui mai mici Luis și Sergiu (9 și, respectiv, 11 ani), înotători talentați și cu veleități de mari campioni. Ambitii de... familie.

4. Doi vrednici reprezentanți ai secției de natație: Gabriel Popescu (stînga) și Alexandru Preda, multiplu campion și recordman al Școlii sportive de elevi nr. 1.

MAGAZIN

Sportiv

HAI LA SCHII

Parcă aceste cuvinte ar vrea să ni le spună fotografia alăturată. Într-adevăr, acum, când iarna este în toi, iar sezonul de schi în plină desfășurare, invitația este cum nu se poate mai bine venită. O adresăm tuturor și îndeosebi studenților, care, în curând, vor intra într-o bine-meritată vacanță.

1

Pe unul dintre cunoscuții cicliști brăileni de acum patru decenii, Vasile Dinu, triplu campion național (fond 1924, semifond pe pistă 1927 și viteză 1928), l-am îndrăginit deunăzi la Constanța, într-un atelier de bobinaj, al cărui responsabil este. Nu ne mai văzusem de foarte mulți ani. Bun prilej de reflecție asupra sportului de azi și de ieri...

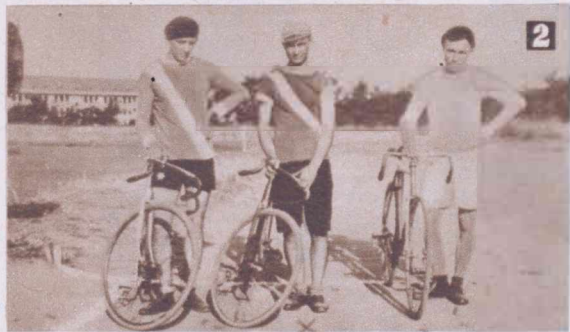
«În 1924 — își începe Vasile Dinu «spovedania» ciclistă — arzind de dorința de a deveni ciclist, m-am prezentat la startul unei «cure de selecționare» (așa se spunea), la care participau începători, aspiranți la gloria ciclistă, din Brăila și Galați. Aveam pe atunci 17 ani. Unul din «managerii ocazionali» m-a sfătuit să nu măninc nimic, spre a fi mai ușor la fugă. Asa am și făcut. Dar, pe măsură ce kilometrii treceau, picioarele refuzau să învirească pedalele. Am terminat cursa pe un loc moderat.

«Măninci bine dimineața, acasă, 4-5 ouă ochiuri, o fleică în singe, trași o stacană cu molan și nu mai ai nevoie de nimic», mă sfătuiau sportivii mai vechi. Și totuși sfatul nu s-a dovedit a fi îndestulător.

Am luat apoi startul într-o cursă ceva mai măricică, la Galați. De altfel, cu gălățenii ne războiam în numeroase curse duminicale, fie la ei acasă, fie, la noi, la Brăila. Pornesc ca din puscă, gonesc virtos, și la punctul de întoarcere înregistrează un avans de peste 3 minute asupra plutonului. Mă și vedeam învingător, când, deodată, simt un gol imens în stomac și o senzație de leșin. Parcă amețeam. Mi-era din nou foame. Pedalele cădeau greu. Priveam disperat înapoi. Plutonul se apropia văzînd cu ochii, la cițiva kilometri de Galați, în comuna Chițcani, n-am mai putut. Am oprit, n-am dat jos și am intrat într-o curte. Cu glasul stîns și abia ținîndu-mă pe picioare, i-am cerut unei sătence să-mi dea de mîncare. Se uita uluită la mine.

— la de mîncă. Și mi-a întins o strachină cu lapte și o bucată de mămăligă.

Am golic trei strachini cu lapte și am reluat cursa.

2

Plutonierul mustăcios zimbea cu gura pînă la urechi.

— Zi, așa, bătu-v-ar ciorile, să vă bată. Voi sîntărați bicicliști de-ai lui dom' căpitan L., adică șampionii noștri din Brăila. Brava. Hai, întindeți-o acasă!

A doua zi am aflat coată tărășenia. În stațiune, în duminica aceea, se afla și căpitanul L. din forul sportiv brăilean. Fiind înștiințat de către un tînăr care ne recunoscuse, că am fost duși la post, căpitanul i-a telefonat plutonierului, cerîndu-i să ne pună imediat în libertate. Plutonierul s-a scuzat că ne-ar fi oprit din drum... ca să-i povestim cum am cîștigat eu, la București, campionatul din... anul trecut...»

Și interlocutorul nostru a încheiat zîmbind amar:

«Ehei, dacă am fi avut și noi antrenori calificați, cărți tehnice, șosele asfaltate, material modern, condițiile de astăzi...»

EMIL IENCEC

ÎN FOTOGRAFII

1. În primul tricou de campion (1926).

2. Pe pista de pămînt din Brăila, Vasile Dinu (X) (cu o șapcă de ciclist, primită ca amintire la o cursă în Bulgaria) după victorie.

CINE DĂ LOVITURA DE ÎNCEPERE ?

Nu intenționăm să facem din această poză o foto-ghicitoare. Totuși, pînă a vă da răspunsul, vă întrebăm cine dă lovitura de începere și la ce meci? Răspunsul iată-l: la Berlin s-a desfășurat meciul de fotbal dintre echipele Ungariei și R.D. Germane care a fost cîștigat de fotbalistii maghiari cu 1—0. La această partidă a fost invitată și prima cosmonaută a lumii, Nina Tereșkova, care a dat lovitura de începere a partidei. În fotografie, în stînga Peter Duke (R.D.G.) și Farkaș (Ungaria).

CONCURENT LA 5 ANI

Keir Doe, în vîrstă de 5 ani, este bine cunoscut în lumea alergătorilor englezi. Adesea el este văzut alergînd cu o viteză de 30 de mile pe oră prin grădina casei, pe o motocicletă miniaturală construită de tatăl său. Keir posedă și un automobil pe măsura sa cu care se antrenează pe pistele motodromului de la Wimbledon sau pe cele din Surrey, în dorința de a deveni un mare automobilist.

Micul sportiv este însă nemulțumit de faptul că autoritățile engleze refuză (invocînd motivul vîrstei) să-i acorde un permis de conducere.

Iată-l pe Keir executînd o mică reparație la motorul motocicletei sale.

IL RECUNOAȘTEȚI?

Cu puțin efort, poate da. Este campionul mondial de box la toate categoriile, Cassius Clay, la vîrsta de 12 ani. Așa arăta Clay înaintea primului său meci. Deși avea alură de boxer, cine s-ar fi gîndit atunci că peste 12 ani el va deveni campionul tuturor boxerilor?!

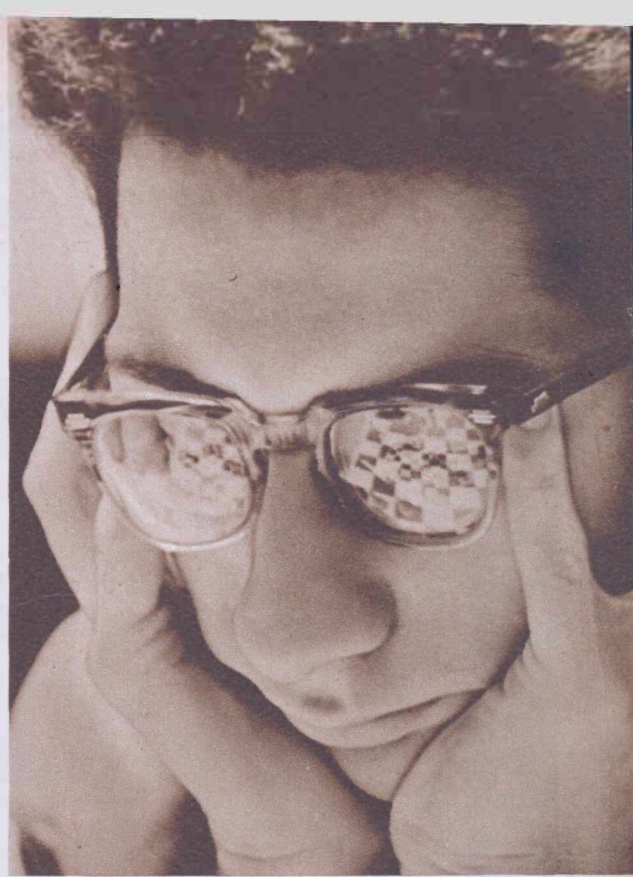
UN SPORT DUR

Adesea, baschetul profesionist este dur. Dovadă, imaginea din dreapta. Într-un meci dintre echipele profesionale Los Angeles Lakers și Cincinnati Royals s-a petrecut această busculadă care este departe de a fi cea mai... tare din câte se întâmplă în jocul baschetbaliștilor profesioniști. Urmărind mingea, Wayne Embery de la Royals, îndepărtând totul din fața lui, s-a urcat pur și simplu în spațele lui Walt Hazzard, pentru a o prinde. Leroy Ellis (stînga) și Gene Wiley (dreapta), de la Lakers, vin în ajutorul coechipierului lor, Hazzard.

TIMP DE GÎNDIRE

Omul de față, ați ghicit, este șahist. Nimic deosebit. Dar faptul că fotoreporterul Agenției TASS a reușit să surprindă un moment cînd figurile de pe tabla celor 64 de pătrățele se reflectau în ochelarii maestrului de șah Buchman (U.R.S.S.) ni se pare cu adevărat deosebit. Fotografia întruchipează concentrația de care este stăpînit jucătorul de șah în tot timpul partidei.

CÎTE O VOR URMA?

Federația elvețiană de fotbal a legitimat prima jucătoare de fotbal din lume. Ea se numește Madeleine Boll și joacă la echipa F.C. Sion. Conformația fizică robustă a Madeleinei i-a împiedicat pe medici să-i refuze avizul, iar cunoștințele ei tehnice au determinat federația de specialitate să-i acorde legitimația de... fotbalistă. Cunoscînd ambiția feminină ne întrebăm dacă nu cumva fotbalul va fi în curînd acaparat de simpaticele urmașe ale Evei...

CADRU DE FILM?

Nu. Fotografia de sus ne prezintă o parte din palatul imperial din Etiopia, iar militarul din fotografie nu este altul decît cunoscutul maratonist Bikila Abebe, medaliat cu aur la Jocurile Olimpice de la Roma și Tokio. După cum se știe, după prima sa victorie olimpică, el a fost recrutat în garda împăratului Haile Selassie.

MERITĂ NOTA 10

Cu siguranță da! Pentru această splendidă săritură la birnă, și mai ales pentru lejeritatea cu care este executată, un arbitru, oricît de exigent ar fi, credem că ar da nota maximă. Dar, să vi-o prezentăm pe gimnasta din fotografie: este Toshiko Shirasu, din echipa Japoniei.

UN START ARTISTIC

La cursa ciclistă de 6 zile, care a avut loc nu de mult în orașul elvețian Zürich, s-a dat un start cu totul original. Cicliștii au pornit în difișila întrecere odată cu pocnetul pistoalelor celor trei... starteri din dreapta fotografiei. În ciuda faptului că nu au nici o legătură cu disputa cicliștilor, ei au constituit o mare atracție pentru spectatori. Aceasta, pentru că cei trei erau: cîntăreata japoneză de muzică de jazz Billie Tam și artiștii comici Walter Morath și Voly Geiler. Așadar un start... artistic care, probabil, a adus destui bani organizatorilor.

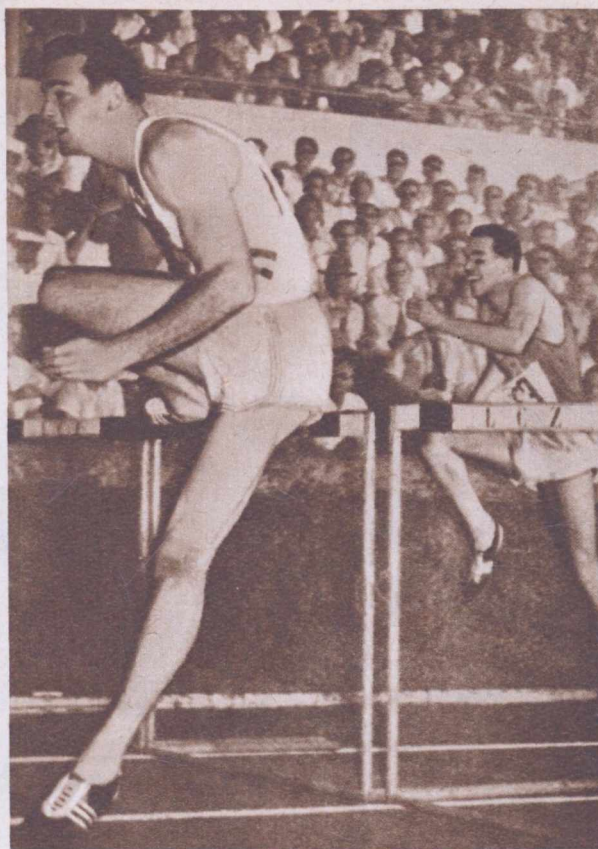
ZBORUL FLUTURELUI

Noțiunea «stil fluture» capătă o consistență deosebită privind această excepțională fotografie. Ea ni-l prezintă pe recordmanul englez de natație John Turley demonstrînd tehnica... fluturului. Trebuie să recunoaștem că Turley știe să... zboare.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. CIOSU

ROBERT MATHIAS

VASILI KUZNETOV

Cununa de aur a atletismului DECATLONUL

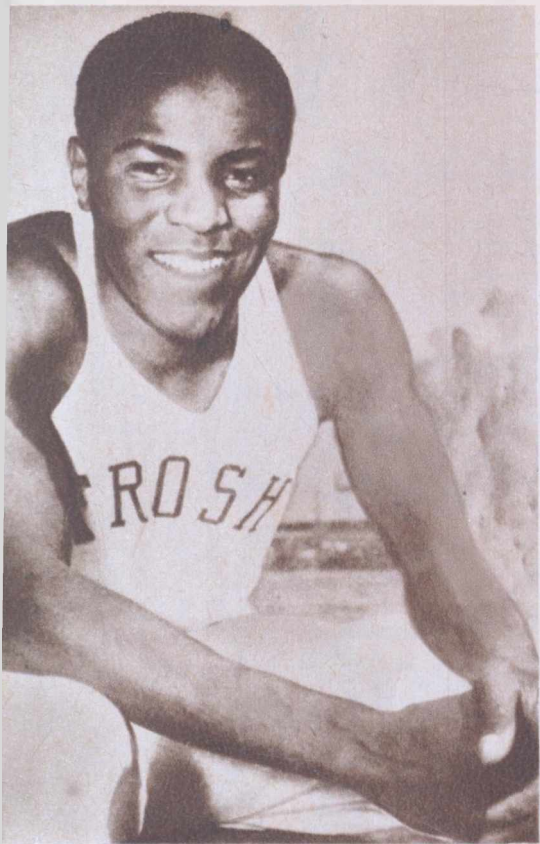
Înmănuncherea a mai multor probe într-un complex datează din antichitate. Jocurile Olimpice antice cuprindeau în programul lor așa-numitul pentatlon, format din mai multe sporturi: alergare, săritura în lungime, aruncarea discului, aruncarea suliței, lupte. Înființat în anul 708 î.e.n., pentatlonul s-a bucurat de fiecare dată de un succes extraordinar în rîndurile spectatorilor greci, iar învingătorii erau considerați cei mai compleți atleți din lume.

Reînvierea Jocurilor Olimpice — la propunerea lui Pierre de Coubertin — a însemnat în primul rînd reînvierea atletismului. Proba de decatlon nu și-a găsit însă locul la primele patru ediții ale Jocurilor, din diferite motive, deși ea era practică în felurite variante în Țările Scandinave și în S.U.A., încă dinaintea lui 1900. Organizarea Jocurilor Olimpice în 1912, la Stockholm, a prilejuit apariția pentru prima oară pe plan mondial a probei de decatlon, în forma în care se desfășoară și astăzi, cu deosebirea că atunci a ținut 3 zile. Și astfel, pe stadionul olimpic din Stockholm s-a desfășurat în zilele de 13, 14 și 15 iulie 1912 primul decatlon la care au participat 29 de concurenți. Probele? Aceleași ca astăzi, adică: 100 m, lungime, greutate, înălțime, 400 m, 110 m garduri, disc, prăjină, suliță, 1500 m. Împărțirea probelor pe zile: 3 (ziua întâi), 4 (ziua a doua), 3 (ziua a treia). Prima ediție a desfășurării decatlonului rămîne celebră în istoria acestei probe. Și iată de ce. Printre participanții la această probă se numărau americanul Avery Brundage, actualul președinte al Comitetului Internațional Olimpic, dar care nu a terminat cele 10 probe, suedezul Gösta Holmer, devenit ulterior unul dintre cei mai celebri antrenori din lume, clasat pe locul 3. Printre participanți s-a aflat și indianul american Wa Tho Huck, căruia i se mai spunea și Jim Thorpe. La Stockholm acest atlet excepțional dotat, în vîrstă de 24 de ani, cu o înălțime de 1,83 m și o greutate de 80 kg, a fost figura cea mai proeminentă a Jocurilor de care s-a legat însă și cea mai dramatică întîmplare. În decurs de câteva zile a cîștigat două probe — pentatlonul și decatlonul — și a ocupat locul 5 la înălțime cu 1,87 m. Rezultatele sale din decatlon — 8 412 puncte după tabela anului 1912 și 6 756 după tabela actuală (11,2 sec — 6,79 m — 12,89 m — 1,87 m — 52,2 sec — 36,98 m — 15,6 sec — 3,25 m — 45,70 m — 4:40,1) — rămîn realizări mai mult decît remarcabile chiar și pentru zilele noastre. Și totuși pe listele cu campionii olimpici numele acesta nu va fi întîlnit, deoarece în mod cu totul și cu totul absurd i-au fost «furate» ulterior medaliile de aur, iar numele său șters de pe liste. În fond, ce făcuse Jim? O jumătate de an după Stockholm, federația americană de atletism a comunicat că Thorpe a jucat base-ball în anul 1909, într-o echipă profesionistă, pentru suma de circa 60 de dolari. Comitetul Internațional Olimpic anulează toate performanțele obținute în mod cinstit de Thorpe,

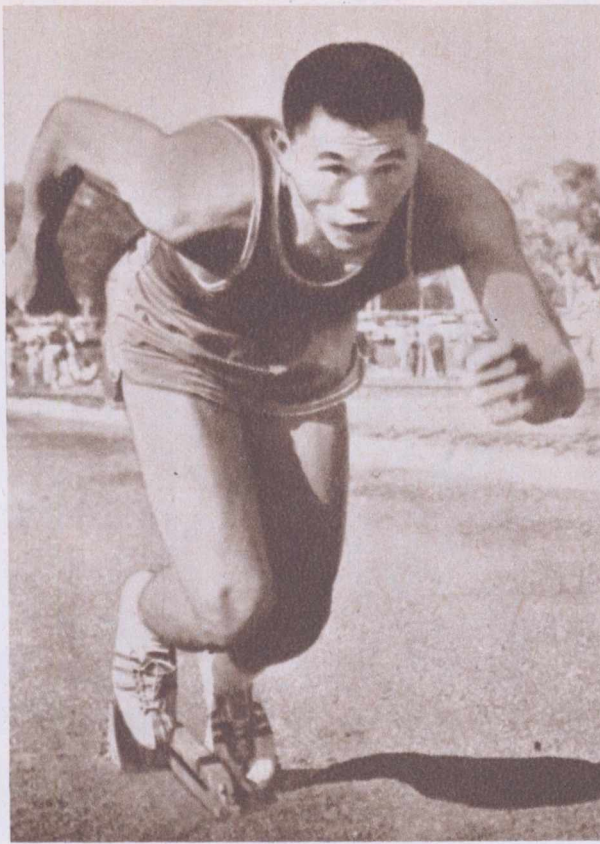
il descalifică, iar cel de al doilea clasat — Hugo Wieslander — primește medalia de aur, în locul celei de argint pe care o primise pe podiumul de la Stockholm. A fost o mare greșală a C.I.O., bazată pe așa-numita «încălcare a amatorismului», pe care însuși Pierre de Coubertin a recunoscut-o ulterior. De record mondial nu putea fi vorba, deoarece concursul se disputase timp de 3 zile, astfel că primul record mondial recunoscut și omologat avea să aparțină estonianului Alexander Klumberg cu 7 481 de puncte (după tabela din 1912). Doi ani mai tîrziu, la Jocurile Olimpice de la Paris, 5 zile după ce cîștigase proba de săritură în înălțime, americanul Harold Osborne (promotorul stilului care-i poartă numele) cîștigă și decatlonul cu 7 710 puncte (tabela din 1912) — record mondial. Urmează o perioadă de 6 ani în care supremația o dețin doi finlandezi: Paavo Yrjölä (tatăl aruncătorului de greutate de azi) și Akilles Järvinen, care doboară de patru ori recordul mondial (primul de trei ori, cucerind și locul întâi la Jocurile Olimpice de la Amsterdam). La Los Angeles americanul James Bausch cîștigă medalia de aur cu 8 462 de puncte (tabela anului 1912) — nou record mondial. Interesant de semnalat că abia acest rezultat reușește să întrecă punctajul realizat de Jim Thorpe cu 20 de ani în urmă.

În 1934 tabela de punctaj după care se calculau performanțele din diferitele probe, emisă în 1912, fiind complet depășită, a fost înlocuită cu una nouă, propusă de finlandezi. «Tabela finlandeză» a fost menținută pînă la Jocurile Olimpice de la Helsinki din 1952, cînd suedezii au modificat o tabelă emisă de ei în 1950 și care a fost recunoscută și de I.A.A.F. Și, pentru că sintem la acest capitol al diferitelor tabele de punctaj, este de remarcat faptul că tabelele de punctaj care s-au perindat de-a lungul anilor pentru calcularea performanțelor din probele combinate au arătat prin înseși rezultatele trecute că limite creșterea neîntreruptă a rezultatelor. Aceasta a necesitat și schimbarea periodică a tabelelor. Astfel, nu mai departe decît ultima tabelă, aceea din 1952, care a fost în vigoare pînă în 1964, a ajuns să fie depășită în unele probe, în special în cele de sărituri și de aruncări. (Și cînd ne gîndim că atunci cînd a intrat în «funcție», rezultatele de vîrf erau considerate ca limite atletice). La Tokio a fost «unsă» noua tabelă, tot de origină suedeză. Cît va sta în picioare, rămîne de văzut. Față de avîntul neîntrerupt al performanțelor nu este exclus ca peste cîțiva ani să fie necesară o nouă revizuire a tablei. În fond, aici atleții au cuvîntul hotărîtor...

Dar să revenim. Cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Berlin din 1936 se detașează un tînar de 24 de ani, Glenn Morris, care reușește un mînunchi de performanțe foarte valoroase (11,1 sec. — 6,97 m — 14,10 m — 1,85 m — 49,4 sec. — 14,9 sec. — 43,02 m — 3,50 m — 54,52 m — 4:33,2) — 7 900 de puncte (tabela anului 1934).

RAFER JOHNSON

YANG CHUAN-KWANG

WILLI HOLDORF

Următoarea confruntare a decatloniștilor lumii, la Londra, în 1948, permite afirmarea unui alt tânăr american — Robert Mathias — de numai 17 ani, care câștigă proba cu 7 139 de puncte (tabela din 1934), pentru ca 4 ani mai târziu, la Helsinki, să modifice recordul mondial — 7 887 de puncte (tabela anului 1952), câștigând detașat proba «celor 10 probe» (10,9 sec — 6,98 m — 15,30 m — 1,90 m — 50,2 sec. — 14,7 sec. — 46,89 m — 4,00 m — 59,21 m — 4:50,8). Mathias a avut rezultate remarcabile în proba de 110 m garduri — 13,8 sec. — și în aceea de aruncarea discului — 52,83 m. Din păcate, el a abandonat activitatea atletică înainte de a-și fi valorificat pe deplin marile sale posibilități.

Trei ani mai târziu, un tânăr de 20 de ani, de un talent și un fizic impresionant (1,90 m și 91 kg), reușește 7 985 de puncte — record mondial. Se numește Rafer Johnson. El avea să se bucure de succese, dar nici dezluziile nu l-au ocolit. Numai un an mai târziu, la Melbourne, fiind de departe mare favorit, este întrecut de colegul său, Milton Campbell, care reușește 7 937 de puncte, față de cele 7 587 de puncte ale lui Johnson, acesta din urmă concurend accidentat. Mai mult decât atât, doi ani mai târziu Vasili Kuznețov își pune numele în dreptul primului decatlonist cu peste 8 000 de puncte, realizând 8 014. Deși cu un fizic mai puțin impresionant decât marele său rival (1,85 m și 83 kg), Kuznețov stabilește un nou record mondial în 1959, cu 8 357 de puncte, după ce cu un an în urmă, Johnson îl întrecuse la Moscova și-l bătuse recordul cu 8 302 de puncte.

Anul olimpic 1960 începe sub bune auspicii pentru Rafer. La 8—9 iulie, la Tulare, el reușește cel mai bun rezultat al său — 8 683 de puncte (10,6 sec. — 7,55 m — 15,85 m — 1,78 m — 48,6 sec. — 14,5 sec. — 51,98 m — 3,97 m — 71,09 m — 5:09,9), iar două luni după aceea își realizează visul, neîmplinit la Melbourne, titlul olimpic, la mare luptă cu colegul său de antrenament și de universitate, taiwanezul Yang Chuan-kwang, 8 392 de puncte față de 8 334 de puncte. Kuznețov se clasează pe locul 3 cu 7 809

puncte. Prin retragerea lui Johnson, Yang — care fusese câțiva ani secundul său — se vede scăpat de această «umbră» și încearcă de mai multe ori recordul, reușind trei ani mai târziu să-l doboare, ducându-l la 9 151 de puncte (8 089 de puncte după noua tabelă din 1964). Performanța ar părea — și într-o măsură chiar și este — excepțională (10,7 sec. — 7,17 m — 13,22 m — 1,92 m — 47,7 sec. — 14,0 sec. — 40,99 m — 4,84 m — 71,75 m — 5:02,4), dacă nu am menționa că Yang a folosit prăjina de fibră de sticlă, care i-a adus un substanțial avantaj. De altfel, el deține la această probă un rezultat de peste 5 metri. Și pentru a întări această afirmație, este interesant de arătat că în 1961 americanul Phil Mulkey reușește 8 701 puncte după tabela anului 1952, ceea ce după actuala tabelă ar însuma 8 155 de puncte, adică mai mult decât actualul record al lui Yang. Iată cum o performanță cu 400 de puncte mai slabă după o tabelă este mai bună însă după noua tabelă. Și curiozități privind diferențele de punctaj ale tabelor se pot enumera cu zecile. Dar rezultatul lui Mulkey (10,7 sec. — 7,34 m — 15,32 m — 1,99 m — 51,0 sec. — 14,6 sec. — 47,03 m — 4,39 m — 67,45 m — 4:43,9) nu a fost omologat la timpul său ca record mondial.

În această avalanșă de celebrități și de performanțe, decatloniștii noștri au crescut de la an la an, micșorând din ce în ce diferența între cele mai bune performanțe ale noastre și cele mai bune din lume. În 1933 înregistrăm primul record de peste 5 000 de puncte. El este opera poli-sportivului Constantin Herold (actualul antrenor de baschet) — 5 084 de puncte. După două decenii trecem granița celor 6 000 de puncte prin Gheorghe Zimbreșteanu care obține 6 288 de puncte. Zimbreșteanu a fost clasat în 1953 al 6-lea decatlonist din lume, cel mai bun loc ocupat vreodată pe plan mondial de un poliatlonist român. Curt Socol este cel care trece granița celor 7 000 de puncte. Doborând de mai multe ori recordul, el ajunge în 1965 la 7 433 de puncte (tabela anului 1964). În plus, el este primul decatlonist român care cucerește titlul de campion balcanic. Al doilea decatlonist al nostru Vasile Mureșan a realizat 7 190 de puncte. Ambii se numără printre cei mai buni din lume în acest an: Socol între primii 15, Mureșan între primii 25. În urma lor se ridică mai mulți juniori: George Luchian 6 413, Silviu Hodoș 6 393, Andrei Sepci 6 369 etc. Având atleți tineri cu mari perspective putem privi cu încredere viitorul. Și prin viitor înțelegem campionatele europene de la Budapesta și mai ales Jocurile Olimpice din Mexic.

NICOLAE MĂRĂȘESCU

CELE MAI BUNE PERFORMANȚE MONDIALE DIN TOATE TIMPURILE LA DECATLON

8 089	Yang Chuan-kwang (Taiwan)	1963
8 063	Rafer Johnson (S.U.A.)	1960
7 978	Iuri Kutienko (U.R.S.S.)	1961
7 957	Vasili Kuznețov (U.R.S.S.)	1959
7 950	Manfred Bock (R.F.G.)	1964
7 887	Willi Holdorf (R.F.G.)	1964
7 883	Mihail Storojenko (U.R.S.S.)	1965
7 870	Dave Edstrom (S.U.A.)	1960
7 854	Horst Beyer (R.F.G.)	1964
7 852	Hans-Joachim Walde (R.F.G.)	1964
7 848	Kurt Bendlin (R.F.G.)	1965
7 842	Rein Aun (U.R.S.S.)	1964

Notă: Phil Mulkey (S.U.A.) deține cea mai bună performanță — 8 155 (1961), care nu a fost omologată ca record mondial deoarece stabilirea ei s-a făcut într-un concurs neoficial.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile postale din țară, iar în întreprinderi și instituturi prin difuzorii voluntari. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14.15.16. Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăntean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Științei.

Valoroși reprezentanți a șapte discipline sportive s-au întâlnit, după cum puteți vedea, pe... teren neutru. Fără pretenții de a-și disputa întâietatea și fără să încerce emoțiile marilor concursuri, cu patinele la picioare, alunecând pe gheață, ei trăiesc din plin bucuriile iernii, într-o fericită și binemeritată zi de destindere.

Iată cine sînt «iluştrii» noştri patinatori. De la stînga la dreapta: **LIA VANEA** — maestră a sportului la volei, componentă a lotului republican de aproximativ 8 ani; **ION TRIPȘA** — maestru emerit al sportului la tir, vicecampion olimpic la pistol viteză; **CRISTINA BALABAN** — maestră a sportului la natație, multiplă campioană și recordmană a țării; **GHEORGHE COSTACHE** — maestru al sportului la atletism, recordman mondial de juniori la aruncarea ciocanului; **MIHAELA PENEȘ** — maestră emerită a sportului la atletism, campioană olimpică la aruncarea suliței; **ECATERINA IENCIC** — componentă a lotului republican de scrimă, campioană mondială la criteriul tineretului; **EMIL NICULESCU** — maestru al sportului la baschet, component al formației Steaua care a cucerit 8 titluri de campioană republicană și **CRISTINA DOBOȘAN** — maestră a sportului la gimnastică, componentă a lotului republican, campioană a țării la sărituri.

Foto: PAUL ROMOȘAN

SPORT